Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria

(s.v. 19 martie / s.n. 01 aprilie)

Materiale despre Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria, Claudiu cu soţia sa Ilaria şi fiii lor Iason şi Mavru:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20muc.%20Hrisant%20%C5%9Fi%20Daria%20(19%20mar)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Hrisant

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Hrisant

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Claudiu

***

Sfinţii Hrisant şi Daria au trăit în secolul al III-lea. Hrisant era originar din Alexandria, iar Daria, din Atena. Pentru că Hrisant s-a convertit la creştinism, tatăl lui, senatorul Polemon, gândindu-se că fiul său prin căsătorie îşi va părăsi noua credinţă, i-a găsit-o pe Daria. După ce s-au căsătorit, Daria a fost convinsă de Hrisant să treacă la credinţa creştină şi să trăiască împreună în feciorie. Fiind pârâţi la prefectul Celerin, acesta i-a dat în seama tribunului militar Claudiu, ca să le cerceteze credinţa. Acesta i-a chinuit cu multe feluri de cazne şi, văzându-le curajul cu care le răbdau, au crezut în Hristos împreună cu soţia lui, Ilaria şi cei doi fii ai lor, Iason şi Mavru, dar şi cu toţi soldaţii din subordine. Toţi au murit ca mucenici.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei..... 4
În această lună (martie), ziua a nouăsprezecea - Pomenirea Sfinților mucenici Hrisant şi Daria (Minei)..... 7
Canon de rugăciune către Sfinții mucenici Hrisant şi Daria..... 19
Acatistul Sfinților mucenici Hrisant şi Daria, soția sa (19 martie)..... 28
Imnografie..... 40
Viețile Sfinților - Pătimirea Sfinților mucenici Hrisant şi Daria şi a celor împreună cu dânşii 41
Sfinții Hrisant și Daria - drumul spre sfințenie..... 58
Sinaxar - Pomenirea Sfinților mucenici Hrisant şi Daria 59
Diac. George Aniculoaie – Sinaxar - Sfinții mucenici Hrisant şi Daria 61
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinții mucenici Hrisant şi Daria, Claudiu şi Ilaria 63
Iulian Dumitraşcu - Sfinții mucenici Hrisant și Daria, Claudiu şi Ilaria. Sfântului mucenic Marian diaconul..... 65
Proloagele - Pomenirea Sfinților mucenici Hrisant și Daria († 283)..... 67
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinților mucenici Hrisant şi Daria şi a celor împreună cu dânşii..... 74
Cântare de laudă la Sfinții mucenici Hrisant şi Daria..... 76
Sinaxar - Sfinții Hrisant şi Daria..... 79
Sfinții Crisant şi Daria (sec. al III-lea) (soți martiri)..... 83
Căsătoria cale spre sfințenie - Sfinții Hrisant şi Daria..... 87
Sfânta mucenită Ilaria, dimpreună cu Claudiu tribunul, soțul său, și cei doi fii, Iason și Mavru (19 martie)..... 89
Moaştele Sfinților mucenici Hrisant şi Daria descoperite în Reggio Emilia - Italia..... 91
Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta mucenită Daria, model al femeilor culte și emancipate..... 94
Orthodoxwiki - Sfântul mucenic Hrisant al Romei..... 97
Orthodoxwiki - Sfânta mucenită Daria..... 99

Icoane.....*101*

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

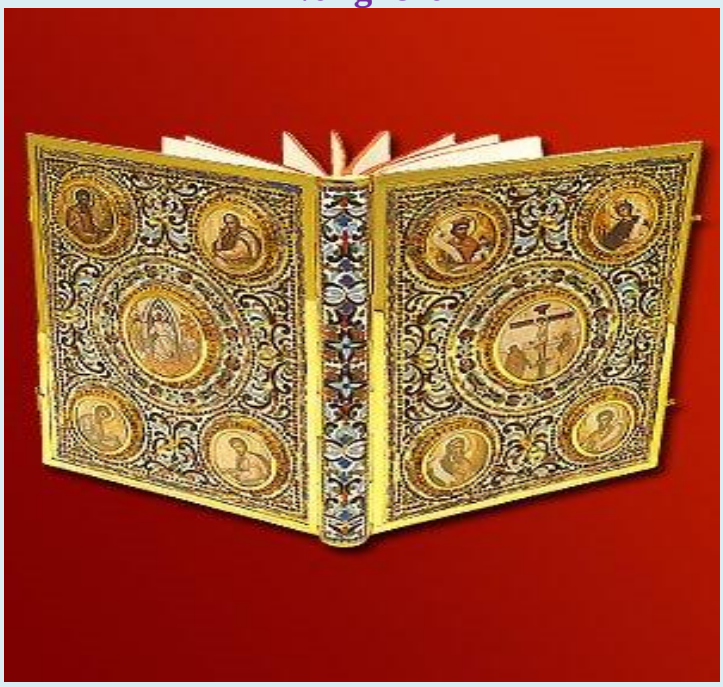

Ev. Matei 5, 14-19

14. Voi sunteţi lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă.
15. Nici nu aprind făclie şi o pun sub obroc, ci în sfeşnic şi luminează tuturor celor din casă.
16. Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, aşa încât să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri.

17. Să nu socotiţi că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc.
18. Căci adevărat zic vouă: Înainte de a trece cerul şi pământul, o iotă sau o cârtă din Lege nu va trece, până ce se vor face toate.
19. Deci, cel ce va strica una din aceste porunci, foarte mici şi va învăţa aşa pe oameni, foarte mic se va chema în Împărăţia Cerurilor; iar cel ce va face şi va învăţa, acesta mare se va chema în Împărăţia Cerurilor.

Apostol

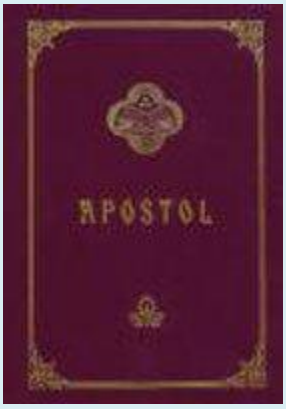

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 12, 1-10

Fraţilor,

1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.
2. Cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.
3. Luaţi aminte, dar la Cel ce a răbdat de la păcătoşi, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsaţi osteniţi, slăbind în sufletele voastre.
4. În lupta voastră cu păcatul, nu v-aţi împotrivit încă până la sânge.
5. Şi aţi uitat îndemnul care vă grăieşte ca unor fii: "Fiul meu, nu dispreţui certarea Domnului, nici nu te descuraja, când eşti mustrat de El.
6. Căci pe cine îl iubeşte Domnul îl ceartă şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte".

7. Răbdaţi spre înţelepţire, Dumnezeu se poartă cu voi ca faţă de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepseşte?
8. Iar dacă sunteţi fără de certare, de care toţi au parte, atunci sunteţi fii nelegitimi şi nu fii adevăraţi.
9. Apoi dacă am avut pe părinţii noştri după trup, care să ne certe şi ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viaţă?
10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puţine zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtăşim de sfinţenia Lui.

În această lună (martie), ziua a nouăsprezecea - Pomenirea Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria (Minei)

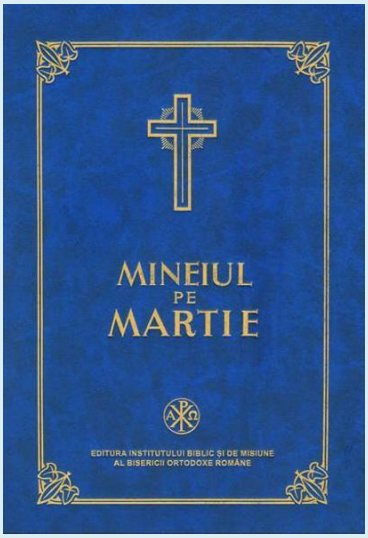

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6: trei ale Triodului şi trei ale mucenicilor, glasul al 4-lea :

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Strălucirea cunoştinţei celei dumnezeieşti, primind înlăuntru, te-ai luminat cu ochii inimii tale înţelepte, şi cu înţelepciune ai părăsit întunericul înşelăciunii, şi ai mărturisit pe Hristos Domnul tuturor, ca a luat trup. Drept aceea împuternicindu-te, cu puterea Duhului, te-ai arătat mai presus decât muncile, prea lăudate Hrisante.

Amăgirile vrăjmaşului şi aprinderile dezmierdării ca un păianjen le-ai socotit; şi întunecoasă închidere suferind, cu dumnezeiasca strălucire te-ai luminat, şi stând în mijlocul împuţiciunii, te-ai umplut de bună mireasmă înţelegătoare, şi ca un prea ales aducător de mireasă, ai adus lui Hristos mireasă fără prihană, pe ceea ce se sârguise a te prihăni pe tine, Hrisante.

Rănitu-te-ai de dragostea cea prea dulce a Ziditorului şi desăvârşit te-ai abătut de la nedumnezeirea înşelăciunii, şi ai intrat înlăuntrul dumnezeieştii Cămării Mirelui, făcându-te mireasă lui Hristos prin multe chinuri ale trupului, Daria cea cu nume mare, dumnezeiescule vas al Duhului, înfrumuseţarea pătimitorilor, şi strălucirea fecioarelor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

În patul lenevirii zac prea curată, şi cu trândăvire îmi petrec viața, şi de vremea sfârşitului meu mă tem, nu cumva şi prea cumplitul şarpe, ca un leu fără milă va rupe smeritul meu suflet Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta mai înainte de sfârşit, cu a ta bunătate întâmpinându-mă, ridică-mă spre pocăinţă.

A Crucii, a Născătoarei

Preacurata Stăpână văzând omorât pe Hristos şi ca un Stăpân omorând pe vicleanul, plângând lăuda, pe Cel ce a ieşit dintru cele dinlăuntrul ale ei, şi de îndelungă răbdarea Lui minunându-se, striga: Fiul meu prea iubite! Nu uita pe roaba Ta, nu zăbovi doritul meu, Iubitorule de oameni.

La Utrenie

Canonul Sfinţilor, şi al Triodului după rânduiala lor.

Canonul mucenicilor

facere a lui chir Iosif

Cântarea 1-a

Irmos: Adâncul Mării Roşii cu urme neudate, pedestru trecându-l Israil cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalic în pustie a biruit.

Cu cununa strălucitoare mai mult decât aurul împodobindu-te mucenice şi cu frumusețile muceniciei strălucind, stai înaintea Stăpânului, rugându-te pentru noi, care te cinstim pe tine, vrednicule de minune.

Rănitu-te-ai de darul cel prea dulce al Ziditorului mucenice, şi trecând cu vederea cele veselitoare ale vieţii, toată plecarea inimii tale o ai dat, Celui dorit prea cu osârdie Hrisante.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu credința împlătoşându-te, ai surpat pe cel cu multă măiestrie, care punea înaintea ta mucenice, amăgirile dezmierdării celei femeiești, şi te-ai făcut cinstit vas al curăției Hrisante.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel neapropiat cu firea cea dumnezeiască, apropiat mie S-a văzut, trup luând din tine Fecioară, de care Daria dorind, cu răbdare a pătimit şi s-a adus Lui ca o mireasă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Veselească-se de tine…

Aur ispitit prin focul muncilor te-ai arătat, purtând pecetea patimilor celor împărăteşti Hrisante.

Părăsind bârfirea ritorilor, te-ai făcut vânător oamenilor, cu împletirile ucenicilor, Celui ce prea luminat te-a înţelepţit pe tine Hrisante.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Părăsind dorirea trupului, te-ai plecat, Celui ce te primea mireasă, prin cinstită credinţa lui Hristos, prea înţeleaptă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născându-se Iisus cu trup dintru feciorescul pântecele tău, Preacurată, îşi logodeşte luişi mireasă curată, pe Daria muceniţa.

Irmosul: Veselească-se de Tine Biserica Ta Hristoase, strigând: Tu eşti puterea mea Doamne, şi scăparea şi întărirea.

Sedealna, glas 3:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Dorit-ai de frumuseţea cea prea frumoasă, şi frumuseţile cele văzute le-ai trecut cu vederea, prin cuvintele tale cele aurite mucenice. Şi ai adus lui Hristos pe Daria cea slăvită, care a suferit patimi, şi a ruşinat pe tirani. Cu care împreună Hrisante fericite, pe noi pe toţi ne pomeneşte, cei ce cu credinţă săvârşim pomenirea voastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca o viţă nelucrată, Fecioară, Strugurul cel prea frumos l-ai crescut, Cel ce izvorăşte nouă vinul mântuirii, care veseleşte sufletele şi trupurile tuturor. Pentru aceasta pe tine ca pe o pricinuitoare a bunătăţilor fericindu-te pururea, cu îngerul strigăm ţie: Bucură-te, cea plină de daruri.

A Crucii, a Născătoarei

Moarte de ocară prin răstignire ai răbdat de bunăvoie Îndurate. Pe care văzându-te Hristoase ceea ce Te-a născut pe Tine, se rănea zicând: Vai mie Fiule, ce taină străină este aceasta? Cu ale căruia rugăciuni, pentru bună îndurarea milei tale, Unule prea bune Iubitorule de oameni Doamne, milostiveşte, şi mântuieşte lumea, Cela ce ai ridicat păcatul lumii.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine Soarele dreptăţii, a stătut întru a sa rânduială, precum se cuvine strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Strălucirile Duhului strălucind întru curată inima ta mucenice, te-au făcut cu totul luminat pe tine, cel ce cu osârdie strigai: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cu nestricăcioasă haina dumnezeiescului dar, cea de sus ţesută, Făcătorul te-a îmbrăcat pe tine, cel ce fără prihană ţi-ai păzit trupul fericite, şi ca pe un biruitor te-a încununat.

Prin vitejia inimii, îndulcindu-te de neasemănată frumuseţe dumnezeiască, ai scuturat dulceţile trupului, şi cu bucurie ai săvârşit calea muceniciei tale Hrisante.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Îndumnezeitu-te-ai purtătorule de chinuri, după împărtăşirea unirii celei făcătoare de Dumnezeu, şi întru cămările cele cereşti te-ai sălăşluit bucurându-te, ca o mireasă curată a Stăpânului făpturii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Păzindu-te pe tine Fecioară după naştere, ca şi mai înainte de naştere prea curată, S-a întrupat din tine, Cel neajuns cu mintea, aducând luişi mireasă pe Daria, muceniţa.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci dintru întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Făcându-ţi mintea mai presus de cele materialnice purtătorule de chinuri, şi legându-te ai dezlegat răutatea vrăjmaşului, fericite.

Iubit curăţiei făcându-te prea sfinţite, dragostea cea aprinsă a fecioarei, o ai mutat spre Domnul prea lăudate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând pe tiranul despicându-se, şi cu picioarele călcându-se, prin cuget vesel slăveai pe Stăpânul, fericite Hrisante.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cine poate să tâlcuiască taina ta, o Preacurată, căci mai presus de cuget şi de cuvânt ai născut pe Dumnezeu Cuvântul îndoit în fire.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi ţie…

Când erai închis în lăcaş prea întunecos, unde lăudând pe Stăpânul, tuturor, lumină din cer înconjurându-te, te-a luminat cu totul prea fericite, Hrisante.

Avându-te pe tine Roma ca pe o stea aurită, proslăvită cu cinstită mucenicie, se împodobeşte prin luptele şi cu dumnezeieşti minunile tale Hrisante.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătându-te muceniță Darie fecioară frumoasă prea împodobită, şi prea aleasă, te-ai făcut mireasă Cuvântului celui prea frumos, prin tot felul de chinuri ale trupului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca pe un prunc tânăr te-a născut Fecioara pe Tine Cuvântul cel mai-nainte de veci, de care dorind fecioarele, pe urma ei s-au adus ca nişte mirese Ție, Împăratului tuturor.

Irmosul: Jertfi-voi Ție cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele dracilor curățindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glas 2:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Luminători luminoşi arătându-vă dumnezeieşti mucenici Hrisante şi Daria, şi cu lumina minunilor străluciţi toată făptura, risipind pururea noaptea cea adâncă a neputinţelor, şi rugându-vă lui Hristos, Unuia Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Sinaxar

Întru această lună în 19 zile. Pomenirea Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria.

Stih: Hrisant şi Daria în ceruri vieţuiesc cu adevărat,
Deşii vieţuind în groapă intrând duhul şi-au dat.
În a nouăsprezece pe cea de un pat însoţire, o a îngropat.

Aceştia au fost în zilele împăratului Numerian; însă Hrisant era din tată anume Polemon, din Alexandria boier de sfat, iar Daria era de la Atena. De aceea Hrisant era învăţat spre dumnezeire de oarecarele creştin, şi botezându-se, propovăduia de faţă pe Hristos.

Drept aceea l-a închis tatăl său. Şi neputându-l întoarce nicicum, l-a însoţit cu o fecioară frumoasă trimiţând de o au adus de la Atena, anume Daria, în chip ca acela, ca să-l facă să-şi lase credinţa creştinească pentru dragostea ei.

Iar ea în loc să-l întoarcă pe el, mai curând s-a întors. Şi lepădându-se de păgânătate, a primit Sfântul Botez, şi şi-au păzit fecioria amândoi nestricată.

Drept aceea i-a pârât la eparhul Chelerin şi i-a dat la întrebare pe seama lui Claudie tribunul şi căpetenia de oaste, şi el muncindu-i cu multe feluri de munci, şi văzându-i că biruiau, şi nu băgau în seamă muncile, şi-a schimbat şi el gândul şi a crezut în Hristos, împreună cu Ilaria, femeia sa şi cu doi fii ai lor, Iason şi Mavros, şi cu slujitorii ce erau sub ascultarea lui, mai pe urmă au luat şi cununa muceniciei, în nouăsprezece ale lui martie, însă pe Claudie legându-l cu o piatră l-au aruncat întru adâncimea apei. Iar feciorilor lui cu slujitorii lor dimpreună li s-au tăiat capetele.

Iar pe Hrisant şi pe Daria, i-au băgat într-o groapă şi i-au îngropat băgând pământ peste dânşii, de i-au împresurat şi şi-au luat sfârşitul muceniciei.

Tot în această zi, Sfântul Claudie tribunul aruncat în mare s-a săvârşit.

Stih: Claudie fugind de marea înşelăciunii,
De cei înşelători se arunca înlăuntrul mării.

Tot în această zi, Sfânta muceniţă Ilaria, a aceluiaşi femeie, prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Ilaria capul cu sabia fiindu-i tăiat,
Prea veselă faţa lui Dumnezeu o vede arătat.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Iason şi Mavros, ai lor fii, de sabie s-au săvârşit.

Stih: Lui Mavros împreună şi frăţine-său capul i se taie.
Având şi Iason cu fratele său asemenea cugetare.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Pagharie

Stih: Pagharie cu tot darul era îmbogăţit.
Pe care darul lui Dumnezeu, spre tăiere l-a întărit.

Când împărăţea Diocleţian şi Maximian în Roma cea veche, toată lumea era plină de înşelăciunea idolească, şi tot cel ce se mărturisea pe sine creştin nu numai se lipsea de toată averea sa, ci încă şi de viaţă, după ce mai întâi suferea feluri de munci.

Deci atunci era oarecare Pagharie cu numele, din latura Uzanilor, din cetatea Vilapati, creştin din strămoşii săi, bărbat înalt de stat şi frumos, care ducându-se la Roma s-a împrietenit cu Diocleţian, pentru care s-a făcut şi cel întâi boier a sigelitului, şi foarte mult era iubit împăratului, încât pentru multa dragoste ce avea între ei, Pagharie vai ! s-a lepădat de credinţa lui Hristos, şi s-a făcut de un cuget cu împăratul. Pentru care a poruncit împăratul, ca să ia Pagharie tot anul feluri de lefe de la împărăţie, unele cu hrisoave, iar altele cu singură împărătească poruncă, ca prin acestea, să aibă tot câştigul şi odihna.

Despre care înştiinţându-se fericita sa maică şi sora sa, mai întâi prin scrisoare, îl sfătuia pe el ca să aducă întru a sa pomenire frica lui Dumnezeu, iar apoi înfricoşata aceea judecată, prin care adeverea lui ca să cunoască, că cei ce au cunoscut pe Hristos şi cu îndrăzneală l-au mărturisit înaintea împăraţilor şi a domnilor, ce fel de făgăduinţă au luat, precum dimpotrivă, cei ce au tăgăduit şi s-au lepădat de dumnezeirea aceluia, ce fel de osândă au luat, să nu-i fie necunoscut. Pe lângă acestea, i-a scris şi Cuvântul Domnului ce zice: Că de va dobândi omul lumea toată, şi-şi va pierde sufletul său, nu va afla dobândă deopotrivă, cu paguba sufletului său.

Acest fel de scrisoare primindu-o Pagharie de la maică-sa şi citindu-o, venindu-şi întru sine, a început a plânge, şi aruncându-se pe pământ striga: miluieşte-mă Doamne, Atotţiitorule, şi nu mă ruşina pe mine robul tău, înaintea îngerilor, şi a oamenilor. Ci fie-ţi milă de mine pentru mare mila ta.

Deci văzându-l pe el oarecare din palat, plângând şi unele ca acestea vorbind, a vestit împăratului.

Şi mergând el de faţă, i-a zis împăratul: spune-mi mie prea iubite Pagharie, au doară nazarinean eşti.

Zis-a sfântul: Nazarinean sunt o împărate, şi creştin.

Şi împăratul i-a zis: Leapădă-te de numirea aceasta, pentru dragostea mea cea către tine; căci ştiut să-ţi fie că nu voi hotărî asupră-ţi moarte grabnică, până ce nu te voi topi mai întâi cu multe şi feluri de munci.

Iar sfântul i-a zis: Eu o împărate, pentru că m-am făcut de un cuget cu tine până acum, mă cutremur şi mă tem, ca nu venind foc din cer să mă ardă. Ci însă să nu-mi fie mie de acum înainte a mă lepăda de Hristosul meu, măcar astăzi, măcar după mulţi ani, cu multe chipuri precum zici tu, vei topi trupul meu.

Atunci fiind dezbrăcat sfântul gol, l-a bătut cu vine de bou. Şi tot sigelitul fiind de faţă, a zis împăratul: Ştiţi că Pagharie sachelarul şi scriniarul împărăţiei, a căzut în credinţa Galileenilor? Deci spuneţi-mi mie, ce îi voi face lui?
Iar ei au zis lui: Porunceşte, o împărate ca în privelişte gol fiind el să fie bătut, apoi să fie trimis la stăpânitorul din Nicomidia, spre a se pedepsi acolo de acela. Ca să nu ne facem şi noi părtaşi sângelui lui, iubit ţie fiindu-ţi.

Deci a plăcut sfatul acesta împăratului, căci mult îl iubea pe el, şi nu vrea ca să-i vadă moartea lui. Şi aducându-l pe el în privelişte, l-a bătut cumplit, apoi dându-l împăratul ostaşilor, a poruncit ca să se facă scrisoare poruncitoare către stăpânitorul Nicomidiei, prin multe chipuri închezăşuindu-i moartea sfântului.

Şi mergând sfântul la Nicomidia şi înfăţişându-se înaintea stăpânitorului, fiindcă era silnicit de acela spre răspunsuri, a zis sfântul: Iată din împărătească poruncă, ai înţeles cine sunt, şi dar fă cele ce socoteşti cu osârdie şi fără de frică.

Şi stăpânitorul a zis: cum îţi este numele?

Şi mucenicul i-a răspuns: Pagharie îmi este numele. Creştin am fost din strămoşi, şi amăgindu-mă de înşelăciunea împăratului, m-am făcut de un cuget cu el, rău socotindu-mă. Dar îndreptându-mă cu ajutorul lui Dumnezeu, de maica şi de sora mea, m-am apropiat de Hristosul şi Dumnezeul meu. Şi acum grăbesc să mor pentru el, ca să şterg lepădarea de el, pe care rău o am făcut.

Iar stăpânitorul i-a zis: lasă acestea ce zici şi fă porunca împăratului, nu voi ca acest fel bine încuviinţat, şi frumos om fiind, să se piardă pomenirea ta de pe pământ.

Şi sfântul i-a zis: Această pierzare ce zici, este vremelnică; dar pricinuitoare de veşnica viaţă celor ce o au ales pe ea pentru Hristos.

Deci văzând stăpânitorul neînduplecarea lui, a dat hotărârea şi după ce a făcut rugăciune i s-a tăiat capul mucenicului lui Hristos, Pagharie, în nouăsprezece zile, ale lunii lui martie, în Nicomidia, şi aşa a luat fericitul cununa muceniciei.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Diodor preotul şi Marian diaconul, închizându-se în peşteră s-au săvârşit.

Stih: Ca un jertfelnic este peştera căci are înlăuntrul,
Pe jertfitorul lui Hristos; şi împreună cu el pe Levitul.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Dimitrie Tornara, care a mărturisit la anul o mie cinci sute şaizeci şi patru, de sabie s-a săvârşit.
Stih: Dimitrie dând capul, primeşte luminate,
Din mâna Domnului cununi nenumărate.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam cu pofta bunei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi au strigat: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Floare mucenicilor cu chip de aur tu te-ai făcut, căci mulţime de pătimitori ai adus lui Hristos, prin dumnezeieşti cuvintele şi minunile tale, de Dumnezeu cuprinsule. Cu care împreună cu credinţă te fericim acum pe tine mucenice.

În temniţă plină de putoare gol fiind tu închis prea slăvite, cu slavă luminoasă a bunei miresme celei dumnezeieşti te-a luminat pe tine Iisus, pe care prin curăţia minţii, prea înţelepţeşte L-ai iubit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiară păzitoare de feciorie, ca să oprească arătat vătămarea păgânilor, a trimis Hristos ţie prea lăudată, ceea ce dulce cântai: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel ce este necuprins după fiinţa cea dumnezeiască, cuprinzându-se cu trupul în sânurile tale Fecioară, s-a făcut ca şi noi. Binecuvântată eşti tu între femei, prea curată, Stăpână.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniil…

Cu tăria gândului împotrivindu-te celui deșert la minte fericite, ai suferit șuvițările trupului, şi cu făclii arzându-te, nu te-ai ars Hrisante, împreună cu tinerii cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Împodobindu-te cu înţelepciunea lui Hristos, ai veştejit trufia celor neînțelepți, şi ai ruşinat mintea cea trufaşă, a celui ce a amăgit pe Eva, ca unul ce cu cucerire prin arma lui Hristos ai vânat pe Daria, şi o ai adus mireasă aleasă lui Dumnezeu credincioasă, înţelepte Hrisante.

Cu unirea cea sufletească fugind de unirea cea trupească, pătimitorilor, v-ați arătat odoare curate ale Atotțiitorului, şi v-ați adus în Biserica cea cerească, lui Hristos strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Prin voirea lui Dumnezeu biruind patimile trupului, focul, muncilor cu roua Duhului l-au stins Hrisant şi Daria, şi au dobândit cununile vieţii, cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca pe un trandafir în mijlocul spinilor vieții aflându-te pe tine Dumnezeu, Preacurată, S-a sălăşluit în pântecele tău cel prea curat, şi fără prihană, şi de bună mireasma cea de taină a umplut lumea, care strigă: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălțându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat, şi puterea focului a stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de bunacredinţă, strigând: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată…

Ție, celui ce grăiai sfinţit de cele dumnezeieşti, ți s-a adaos tabără dumnezeiască, izbăvindu-se de înşelăciunea cea spurcată, şi prin sabie făcându-se jertfe curate, s-au adus Celui ce S-a junghiat pentru noi ca o oaie, mucenice Hrisante.

În mijlocul fiarelor ca nişte mieluşei, v-aţi arătat purtătorilor de chinuri, propovăduind întruparea cea dumnezeiască, a Celui ce S-a smerit până la trup, şi prin dureri aţi moştenit dumnezeieşte, odihna cea fără durere.

Astăzi cetatea Romei cheamă toate cetăţile şi oraşele, luminat dumnezeieşte a prăznui chinurile şi luptele voastre, punându-le ca o desfătare nematerialnică sfinţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Către nemărginită slavă v-ați ridicat, Hrisante şi Daria, şi staţi împreună purtători de cunună, înaintea Cuvântului Celui Atotțiitor, rugându-vă pentru noi, care vă fericim pe voi totdeauna.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Se spăimântează cugetul şi inima, cugetând neînțeleasă naşterea ta Doamnă; că pe Dumnezeu Cuvântul în pântece l-ai purtat, Cel ce prin tine de toată nevoia izbăveşte, pe cei ce te cinstesc pe tine.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din marginea unghiului, din tine muntele cel netăiat Fecioară S-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Luminânda glasului de 3 ori şi Stihoavna Triodului.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială postului şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria

Canon de rugăciune la Sfinții mucenici Hrisant și Daria - 19 martie - slujitor Dani: **https://www.youtube.com/watch?v=KwyNcG7MoyM**

***

Troparul Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

facere a lui chir Iosif

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu picioare neudate trecându-l pedestru Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustiu a biruit.

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cunună strălucitoare împodobindu-te mai mult decât cu aurul, mucenice şi cu frumuseţile muceniciei strălucind tu, stai înaintea Stăpânului, rugându-te pentru noi, cei ce te cinstim, vrednicule de laudă.

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rănit ai fost de dorul cel prea dulce al Ziditorului, mucenice şi desfătările vieţii trecându-le cu vederea, toată înclinarea inimii tale ai dat-o cu multă osârdie Celui Dorit, Sfinte mucenice Hrisant.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu credinţa împlătoşându-te, ai doborât pe vicleanul cel meşteşugăreţ, care a năvălit asupra ta cu amăgirile dezmierdării femeieşti şi te-ai făcut vas cinstit al curăţiei, mucenice Hrisant.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel Neapropiat cu firea cea dumnezeiască, apropiat S-a arătat mie, Trup luând din tine, Fecioară după care Sfânta muceniţă Daria dorind, cu răbdare a pătimit şi s-a adus Lui ca o mireasă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine...

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aur încercat în focul chinurilor te-ai arătat Sfinte Hrisant, purtând pecetea Patimilor celor Împărăteşti.

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Părăsind bârfirea ritorilor, ai fost vânat, mucenice Hrisant, cu laţurile ucenicilor Celui ce prea luminat te-a înţelepţit pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dorirea trupului părăsind, te-ai supus Celui dorit de tine, care te-a adus mireasă lui Hristos, prin cinstita credinţă, prea înţeleaptă muceniţă Daria.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din pântecele tău cel fecioresc, născându-Se Iisus cu Trupul, Preacurată Şi-a logodit Sieşi mireasă curată pe Sfânta muceniţă Daria.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Pururea, Scăparea şi Întărirea mea, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcliile Duhului strălucind întru inima ta cea curată, te-a făcut cu totul lumină, pe tine, Celui care cu osârdie strigai fără încetare: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu nestricăcioasa haină a dumnezeiescului har, ţesută de sus, te-a îmbrăcat Ziditorul, pe tine, Cel ce ţi-ai păzit fără de prihană trupul şi ca pe un biruitor te-a încununat pe tine.

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu inimă vitează ai scuturat dulceţile trupului, îndulcindu-te de frumuseţea cea dumnezeiască cea neasemuită şi bucurându-te, ai străbătut în calea muceniciei tale, Sfinte mucenice Hrisant.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Părtaşă făcându-te unirii celei îndumnezeitoare, purtătoare de chinuri, te-ai îndumnezeit şi întru Cămările cele cereşti te-ai sălăşluit, ca o mireasă neprihănită a Stăpânului zidirii, Sfântă muceniţă Daria.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Păzindu-te pe tine, Fecioară, ca şi mai înainte de naştere şi după naştere, curată, din tine S-a Întrupat Cel necuprins cu mintea, care şi-a adus Sieşi mireasă pe muceniţa Daria.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridicându-ţi mintea mai presus decât cele materialnice, purtătorule de chinuri şi legându-te, ai dezlegat răutatea vrăjmaşului, fericite.

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndrăgostit de curăţie fiind, prea sfinţite, dragostea cea aprinsă a fecioarei ai îndrumat-o către Domnul, prea lăudate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând că tiranul este sfâşiat şi în picioare este călcat, cu cuget vesel slăveai pe Stăpânul, prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cine poate să tâlcuiască Taina ta, o, Preacurată? Căci ai născut pe Dumnezeu Cuvântul, îndoit în fire, mai presus de cuget.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie...

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Închis în temniţa cea prea întunecată şi lăudând pe Stăpânul tuturor, prea fericite, Lumina cea din cer înconjurându-te, te-a luminat cu totul, Sfinte Hrisant.

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine, cel împodobit cu cinstita mucenicie, dobândindu-te Roma ca pe o stea aurită, mucenice, se înfrumuseţează cu luptele tale şi cu minunile tale cele dumnezeieşti, mucenice Hrisant.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Frumoasă, prea împodobită şi prea aleasă arătându-te, Sfântă muceniţă Daria, prin suferinţele de tot felul ale trupului tău te-ai făcut mireasă Cuvântului celui prea frumos, fecioară.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca pe un Prunc Tânăr Te-a născut Fecioara pe Tine, Cuvântul cel mai înainte de veci, după care dorind fecioarele, pe urma ei s-au adus Ţie ca nişte mirese Împăratului tuturor.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, strigă către Tine Biserica cea curăţită de sângele demonilor cu Sângele Cel curs din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Luminători luminoşi arătându-vă, dumnezeieştilor şi Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria, cu lumina minunilor voastre străluciţi toată făptura, risipind pururea noaptea cea adâncă a neputinţelor rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul din Babilon, tinerii lui Avraam, fiind aprinşi de dorul dreptei credinţe mai mult decât de văpaia focului, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Floare cu chip de aur a mucenicilor te-ai făcut, că ai adus la Hristos mulţime de pătimitori, cu dumnezeieştile tale cuvinte şi minuni, de Dumnezeu insuflate împreună cu aceştia cu credinţă te fericim acum pe tine, mucenice.

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În groapa cea plină de noroi, gol fiind închis, prea lăudate, cu strălucirea cea plină de lumină a bunei miresme celei dumnezeieşti te-a luminat pe tine Iisus pe care, cu inimă curată, prea înţelepţeşte L-ai iubit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiară păzitoare a fecioriei tale, care să oprească, cu adevărat, vătămarea care ţi-ar fi putut veni de la păgâni, ţi-a trimis Hristos ţie, prea lăudată, care cântai: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce este Necuprins cu Fiinţa cea dumnezeiască, cuprinzându-Se cu Trupul în sânurile tale, S-a făcut, Fecioară, ca şi noi: Binecuvântată eşti tu între femei, prea curată Stăpână.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel...

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu tăria gândului împotrivindu-te celui deşert la minte, fericite, ai răbdat strujirile trupului, iar pârjolit cu făclii fiind nu te-ai ars, mucenice Hrisant, ci, împreună cu tinerii, cântai: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împodobindu-te cu înţelepciunea lui Hristos, ai veştejit trufia celor neînţelepţi şi ai ruşinat mintea cea trufaşă a celui ce a amăgit pe Eva, făcând neputincioasă arma lui şi cu evlavie, înţelepte, ai adus-o pe ea mireasă lui Dumnezeu, prin credinţă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu unirea sufletească fugind de unirea cea trupească, pătimitorilor, odoare curate ale Atotţiitorului v-aţi arătat şi v-aţi adus pe voi înşivă în Biserica cea cerească, lui Hristos, strigând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Prin voirea lui Dumnezeu biruind patimile trupului, Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria focul chinurilor l-au stins cu roua Duhului şi au dobândit cununile vieţii, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca pe un trandafir în mijlocul spinilor vieţii aflându-te pe tine Dumnezeu, Prea-curată, S-a sălăşluit în pântecele tău cel prea curat şi fără prihană şi de tainică bună mireasmă a umplut lumea care strigă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înăl-ţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a închis şi puterea focului au stins-o, cu fapta cea bună încingându-se, tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, strigând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfinte mucenice Hrisant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Oştire dumnezeiască s-a adăugat ţie, celui ce grăiai în chip sfinţit cele dumne-zeieşti, fiind izbăvită de înşelăciunea cea urâtă şi prin sabie jertfă curată s-a adus Celui ce ca un Miel S-a junghiat pentru noi, mucenice.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

În mijlocul fiarelor ca nişte mieluşei v-aţi arătat, purtătorilor de chinuri, propo-văduind Întruparea cea dumnezeiască a Celui ce S-a smerit până la sânge şi prin dureri aţi moştenit dumnezeieşte odihna cea fără de durere.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Astăzi cetatea Romei cheamă toate cetăţile şi ţările să prăznuiască cu veselie chinurile şi luptele voastre cele dumnezeieşti, punându-vă înainte ca pe o desfătare nematerialnică, sfinţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Către nemărginita mărire v-aţi ridicat, Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria şi staţi ca împreună purtători de cunună înaintea Cuvântului Celui Atotţiitor, rugându-vă pentru noi, cei ce vă fericim pe voi pururea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cugetul şi inima se înspăimântă căutând să înţeleagă naşterea ta cea de neînţeles, Fecioară că pe Dumnezeu Cuvântul în pântece L-ai purtat, pe Cel ce prin tine mântuieşte din toată nevoia pe cei ce te cinstesc pe tine.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, Cea din capul unghiului, din tine, muntele cel netăiat, S-a tăiat Fecioară, adunând firile cele osebite pentru aceasta, veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei Tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce Ţie? Ce te voi numi pe Tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig Ţie: Bucură-te, Ceea ce eşti cu daruri dăruită !

Frumuseţea cea prea aleasă ai dorit-o şi frumuseţile cele văzute le-ai trecut cu vederea şi prin cuvintele tale cele de aur ai adus la Hristos, Sfinte mucenice Hrisant, fericite, pe Sfânta Daria cea măritată, care a răbdat chinuiri şi pe tirani i-a ruşinat cu care, împreună, adu-ţi aminte de noi toţi, cei ce săvârşim cu credinţă pomenirea voastră.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei Tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce Ţie? Ce te voi numi pe Tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig Ţie: Bucură-te, Ceea ce eşti cu daruri dăruită!

Ca o viţă nelucrată ne-ai crescut nouă strugurele cel prea frumos, care ne izvorăşte vinul mântuirii, cel ce veseleşte sufletele tuturor şi trupurile pentru aceasta, feri-

cindu-te pururea pe tine, ca pe o pricinuitoare a bunătăţilor, împreună cu îngerul îţi strigăm: Bucură-te, Ceea ce eşti plină de har!

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei Tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce Ţie? Ce te voi numi pe Tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig Ţie: Bucură-te, Ceea ce eşti cu daruri dăruită!

Moarte de ocară ai răbdat, Milostive, prin Răstignirea Ta de bunăvoie, pe care văzând-o Ceea ce Te-a născut pe Tine, rănită fiind, grăia: vai mie, Fiule! Ce Taină ne mai văzută este aceasta? Cu ale cărei rugăciuni, pentru adâncul milostivirii Tale, milostiveşte-Te şi mântuieşte lumea, Cel ce ridici păcatul lumii.

Acatistul Sfinților mucenici Hrisant şi Daria, soţia sa (19 martie)

traducere din limba rusă

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Troparul Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria (glasul al 4-lea): Mucenicii Tăi, Doamne, Hrisant şi Daria întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru, că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule!

Condacul Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria (glasul al 4-lea): Luminători luminoşi arătându-vă, dumnezeieştilor şi Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria, cu lumina minunilor voastre străluciţi toată făptura, risipind pururea noaptea cea adâncă a neputinţelor; rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă!

&&&

Condacul 1

Aleşii lui Hristos, mucenicii Hrisant şi Daria, cei ce aţi fost împodobiţi cu coroane de slavă divină și către viața veşnică, prin credință și suferință, aţi venit la Hristos, primiţi rugăciunile noastre, nevrednice, pentru slava lui Dumnezeu, izbăviţi-ne de ispite și tot felul de necazuri și noi vă lăudăm, cu dragoste și bucurie: ***Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!***

Icosul 1

Sufletul vostru a avut puritate îngerească, Sfinţilor mucenici ai lui Hristos, Hrisant și Daria. V-ați ferit de farmecul lumii, cea fără de Dumnezeu, bucurându-vă de inegalabila bunătate divină, cântând laude Stăpânului tuturor fericirilor. Ne bucurăm de faptele voastre şi vă strigăm, cu tandrețe:

Bucurați-vă, mărturisitori minunați, care aţi iubit Adevărul divin;
Bucurați-vă, că aţi alungat vrăjmășia farmecului și dulceața patimilor;
Bucurați-vă, că v-ați întărit bunătatea în credința lui Hristos;
Bucurați-vă, căci dulciurile acestei lumi nu v-au fost ispitiri;
Bucurați-vă, că aţi arătat, cu îndrăzneală, desfătările idolilor;
Bucurați-vă, căci cuvintele voastre au fost pentru cei necredincioși lui Dumnezeu;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 2

Văzând ostilitatea desfătărilor și a dulcеții patimilor, Sfinte Hrisant cel binecuvântat, înarmat cu credință l-ai alungat pe şarpele cel viclean şi pe Daria ai adus-o mireasă imaculată a lui Hristos ca cea mai grațioasă mireasă, cântând cu ea lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Aţi avut mintea luminată de lumina adevărului, mucenici plini de toată vitejia. Aţi fost împodobiţi cu vitejia inimii lui Hristos în mărturisirea credinței în Dumnezeul Adevărat, şi pentru o asemenea îndrăzneală, slăvindu-vă faptele, primiţi această laudă:

Bucurați-vă, căci aţi iubit adevărul credinței în Hristos;
Bucurați-vă, credincioşi ai Ortodoxiei şi al adevărului ziditor;
Bucurați-vă, căci poruncile lui Hristos în curăție le-aţi împlinit;
Bucurați-vă, căci aţi dus o viață în curăţie, plăcută Domnului;
Bucurați-vă, că v-ați împodobit sufletele cu dragostea lui Hristos;
Bucurați-vă, căci aţi disprețuit desfătările acestei lumi și deșertăciunea;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 3

Puterea divină v-a sprijinit în chinurile voastre pentru Hristos, căci stând în mijlocul celor mai grele încercări, harul Domnului strălucea peste voi, suferind pentru credința lui Hristos. Iar noi, cu voci neîncetate, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având o mare dorință de a vă împodobi cu coroanele muceniciei pentru Hristos, Sfinților mucenici Hrisant și Daria, ați propovăduit neobosit credința lui Dumnezeu, denunțând nebunia dușmanului idolatriei, întărind credincioșii în credința adevăratului Dumnezeu și învățându-i pe calea mântuirii. În același fel, văzând dragostea voastră pentru Dumnezeu, strigăm, cu îndrăzneală, către voi:

Bucurați-vă, mărturisitori adevărați, care nu vă temeţi de chinuri;
Bucurați-vă, învățându-i pe toți să nu se teamă de mustrările omenești;
Bucurați-vă, că v-aţi pus nădejdea în Dumnezeu;
Bucurați-vă, căci i-aţi învățat credința pe mulţi, care au crezut în Dumnezeu;
Bucurați-vă, că aţi rușinat, fără teamă, înșelăciunea lui satana;
Bucurați-vă, că v-ați petrecut tot timpul în fapte de rugăciune;
Bucurați-vă, Sfinților Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 4

O furtună de furie și nenorociri feroce ale persecutorilor nu au putut să vă zdruncine credința în Hristos, mucenici atot fericiți, Hrisant şi Daria, căci voi pentru Duhul Sfânt aţi cântat curajos, în fața lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Auzind cuvintele Sfintei Scripturi, că Dumnezeu este iubire, binecuvântat Sfinte Hrisant, sufletul tău a iubit credința în adevăratul Dumnezeu. Ai fost ferm în credință şi ai adus-o la Hristos şi pe Daria, preoteasa templului Minerva, fiind slăvit de bunătatea iubirii Împăratului Ceresc. Iar noi te vom slăvi cu aceste laude:

Bucurați-vă, căci v-aţi păstrat în inimile voastre focul iubirii pentru Dumnezeu până la sfârșitul vieții voastre;
Bucurați-vă, că v-aţi întărit sufletul cu adevărata teologie;
Bucurați-vă, că Biserica lui Hristos este ocrotitoarea slavei;
Bucurați-vă, învățători credincioși și mijlocitori către Dumnezeu;
Bucurați-vă, căci ne învățaţi să ascultăm poruncile divine;
Bucurați-vă, Sfinților Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 5

Aţi fost ca 2 stele pe cerul credinţei, Sfinţilor Hrisant şi Daria, căci v-aţi înţeles să trăiţi în curăţie ca soţi. Înlocuind viața iubirii temporare și trupești, v-ați împodobit sufletele cu dragostea lui Hristos şi cu harul dumnezeiesc, Domnului Cerului și al Pământului I-aţi cântat un cântec de: ***Aliluia!***

Icosul 5

Trăind o viață dumnezeiască împodobită cu slujirea neîncetată a Domnului, aţi predicat neobosit credința lui Hristos, spunând tuturor să aibă curaj şi că din credința lui Hristos să nu se retragă în nici un fel, denunțând întunericul idolatriei și îndreptându-i pe oameni spre fericirea cerească. Amintindu-ne viața voastră cuvioasă, vă strigăm, cu dragoste:

Bucurați-vă, căci aţi arătat icoana adevăratei căsătorii creștine;
Bucurați-vă, căci casa voastră a fost plină de Duhul Sfânt;
Bucurați-vă, îndrăzneala celor zeloși în Ortodoxia lui Dumnezeu;
Bucurați-vă, lumânări arzând pentru dragostea lui Hristos;
Bucurați-vă, slava neînfricată a predicatorului;
Bucurați-vă, căci aţi îndurat chinuri ale sufletului împreună cu chinuri trupești pentru Hristos;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 6

Vorbele tale despre Dumnezeu au fost spuse cu glas tare, Sfinte mucenic Hrisant, căci ai chemat credincioșii să respingă tentațiile acestei lumi, dându-le cele potrivite celor care caută mântuirea și se gândesc la Dumnezeu. Împlinind aceasta, sfânt binecuvântat, ai adus-o şi pe Daria la Hristos, întărind-o în credință, cântând cu îndrăzneală lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Aţi urcat duhovniceşte în inimile voastre spre lumina slavei cerești, adevărați mucenici ai lui Hristos, Hrisant şi Daria, căci v-aţi trăit toată viața, în evlavie și credința într-un singur Dumnezeu, Tatăl Atotputernic. Casa voastră a fost ca o mânăstire sfântă, iar noi, minunându-ne de această viață a voastră, vă cântăm:

Bucurați-vă, stele ale cerului, strălucitoare duhovniceşte;
Bucurați-vă, căci prin rugăciunile voastre s-a deschis pentru mulți, ușa Împărăției lui Hristos;
Bucurați-vă, protectori harnici ai caselor cinstite;
Bucurați-vă, vase alese ale harului divin;
Bucurați-vă, ocrotitori cerești ai căsniciilor cinstite;
Bucurați-vă, că v-aţi împodobit cu curăție, sufletele voastre;

Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 7

Pentru că nu aţi vrut să vă îndepărtaţi de credința lui Hristos și să faceţi sacrificii idolilor ticăloși, guvernatorul orașului Kalerin v-a dat la tortură, sfinţilor purtători de pătimiri. Dar voi, după ce aţi îndurat multă suferință, cu îndrăzneală și credință, I-aţi cântat curajos lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Chinuitorul, uimit de măreția răbdării și credinţei voastre, s-a gândit că faceţi magie şi a poruncit să fiţi daţi la cele mai grele torturi. Dar nimic nu v-a putut zdruncina credința, nici un fel de tortură sau truc. Credincioşii, privind suferințele voastre, vă strigă:

Bucurați-vă, lumini ale lui Hristos, strălucind în întunericul răutății;
Bucurați-vă, mustrând răutatea idolatrilor;
Bucurați-vă, neînfricaţi apărători creștini ai credinței;
Bucurați-vă, căci dragostea voastră, pentru Hristos, a crescut prin rănile voastre;
Bucurați-vă, cei ce aţi îndurat ocara și supărarea pentru Hristos;
Bucurați-vă, căci aţi învins, cu ajutorul lui Hristos;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 8

O minune s-a întâmplat când Claudiu, tribunul, a cunoscut adevărul lui Dumnezeu, văzând suferințele voastre, mucenici Sfinţi, Hrisant şi Daria căci un vrăjitor nu ar putea suporta un asemenea chin pe care voi l-aţi îndurat. Voi aţi primit, cu bucurie, chinurile și v-aţi mărturisit credința în Hristos, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

V-aţi bucurat, din toată inima, de dragostea lui Hristos, Sfinților mucenici, Hrisant și Daria văzând convertirea la credința în Hristos nu numai a lui Claudiu, tribunul, ci și a tuturor din casa lui: Ilaria, soţia sa și copiii lui, Iason și Maurus, care, împreună cu soldații care vă chinuiau, au cerut să primească botezul Domnului. Ei au crezut în Hristos şi au început să-L slăvească pe Dumnezeu, iar noi, cu bucurie duhovnicească, strigăm către voi:

Bucurați-vă, că v-aţi umplut sufletul de harul lui Hristos;
Bucurați-vă, luminând pe mulți cu lumină divină;
Bucurați-vă, că aţi avut curaj uimitor în faţa chinuitorilor răi;
Bucurați-vă, căci aţi fost, fără teamă, în suferința pentru Hristos;

Bucurați-vă, căci aţi chemat mulți chinuitori la Hristos prin suferințele voastre;
Bucurați-vă, căci aţi purtat crucea lui Hristos, cu răbdare și devotament;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 9

Toată natura îngerească s-a bucurat, nespus de mult, Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria, văzând cum v-aţi jertfit pentru Hristos. Aţi învăţat pe toată lumea cu cuvinte dumnezeiești arătând Calea mântuirii şi aţi îndurat, fără teamă, chinul pentru credincioși, lăudându-L pe Dumnezeu, cel minunat întru Sfinții Săi, cu cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ritorii, cei fără glas, nu pot să vi se împotrivească, Sfinţilor mucenici ai lui Hristos, Hrisant și Daria. Cine poate să redea suferințele voastre pentru Hristos, Dumnezeul nostru? Neglijând gloria pământului și măreția vieții vremelnice, v-aţi dat sufletele voastre pentru credința în Dumnezeu. Lăudându-vă faptele, vă strigăm, cu dragoste:
Bucurați-vă, săditori zeloși ai credinței în Hristos;
Bucurați-vă, adversari îndrăzneți ai idolilor închinării;
Bucurați-vă, credincioși conducători din întunericul idolatriei, până la Lumina lui Hristos;
Bucurați-vă, că v-aţi uimit chinuitorii cu multe minuni;
Bucurați-vă, că aţi îndurat bătaie înverșunată pentru Hristos;
Bucurați-vă, că pentru suferința chinului vostru pe Numerian l-aţi făcut de rușine;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 10

Aţi salvat sufletele credincioșilor, sfinților mucenici, fiind împodobiți cu înțelepciunea lui Hristos şi ați stins cugetările neînțelepte ale închinătorilor la idoli, fiind vase curate ale Atotputernicului, chemându-i pe toți să rămână în slava nemăsurată a lui Dumnezeu și să-L roage pe Creator: ***Aliluia!***

Icosul 10

Văzând că zidurile sunt mai dure decât piatra, a apărut un nou chinuitor al creștinilor, Numerian, care în nebunia sa, a poruncit să vă dea la alte chinuri. Tu, Sfinte Hrisant, ai fost scufundat într-o canalizare, iar pe Sfânta Daria au vrut să o ducă la o casă de desfrâu, dar puterea lui Dumnezeu v-a ținut nevătămaţi și lumina cerului a fost asupra voastră. Văzând acestea, ne minunăm şi vă lăudăm:

Bucurați-vă, stâlpi ai statorniciei, stând ferm în credința lui Hristos;
Bucurați-vă, căci aţi îndurat duhoarea murdăriei pentru Hristos;
Bucurați-vă, căci aţi suportat ocara și suferința, fără teamă;
Bucurați-vă, cei luminaţi, cu lumina cerului în chinurile voastre;
Bucurați-vă, căci mânia lui Numerian a fost zadarnică;
Bucurați-vă, cei mai tari decât piatra în chinurile voastre;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 11

Vă aducem un cântec de laudă, minunaţi mucenici ai lui Hristos. V-ați proslăvit faptele voastre ca eroi ai lui Hristos, Mântuitorul nostru și cu puterea credinței v-ați rușinat chinuitorul. Noi Îi mulţumim Domnului pentru aceasta şi Îi cântăm, cu venerație și dragoste: ***Aliluia!***

Icosul 11

Soarele strălucitor al Adevărului luminează inimile credincioșilor, văzând mereu minunile glorioase ale lui Dumnezeu. Minunata Lumină divină vă poartă, purtători de pătimiri, Sfinților Hrisant și Daria, conducându-vă spre suferinţă şi moarte pentru numele lui Hristos. Sfântă Daria, ai fost credincioasă soțului tău până la sfârşit şi ai avut o credință fermă împotriva tuturor ispitelor duşmanului. Aducându-ne aminte, cu respect, de faptele și suferințele voastre, vă binecuvântăm cu aceste laude:
Bucurați-vă, lumini ale lui Hristos, strălucind în întunericul răutății;
Bucurați-vă, mustrând răutatea idolatrilor;
Bucurați-vă, neînfricaţi apărători creștini ai credinței;
Bucurați-vă, căci dragostea voastră, pentru Hristos, a crescut prin rănile voastre;
Bucurați-vă, cei ce aţi îndurat ocara și supărarea pentru Hristos;
Bucurați-vă, căci aţi învins, cu ajutorul lui Hristos;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 12

Harul s-a revărsat de la Domnul, Sfinţilor lăudaţi, Hrisant și Daria şi cu bucurie amintirea voastră este proslăvită de credincioși și mărită, cu rugăciuni calde ridicate spre voi. Aţi suportat suferințe grele pentru credința în Hristos, iar la moartea voastră aţi fost primiţi în Împărăţia Cerească, unde cu Îngerii împreună Îi cântați lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12

Cântăm sfârșitul vostru glorios, mucenici sfinţi, căci odată cu el, aţi proslăvit și credința lui Dumnezeu în adevăr, fiindcă suferințele voastre, în care aţi fost precum mieii în mijlocul fiarelor, arată întruparea predicării divine. Amintindu-ne, vă exclamăm, cu tandrețe:
Bucurați-vă, căci pentru credința lui Hristos, aţi fost îngropaţi de vii, într-o groapă adâncă;
Bucurați-vă, cei slăviţi de multe semne ale milostivirii lui Dumnezeu;
Bucurați-vă, că amintirea voastră este slăvită prin slujbele și rugăciunile credincioșilor;
Bucurați-vă, căci sufletele voastre s-au dus în ceruri înaintea lui Dumnezeu;
Bucurați-vă, cei încununaţi de coroanele Împărăţiei Cereşti de la Sfânta Treime;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, slăviţi și îndelung răbdători Sfinţilor mucenici, Hrisant și Daria primiți acest cântec de laude de la noi nevrednicii, rugându-vă, cu tandrețe. Ridicați rugăciunile voastre calde pentru toți cei care vă proslăvesc amintirea și cu mijlocirea voastră la tronul lui Dumnezeu, mântuiți-ne de necazuri, dureri, boli și chinuri veșnice, astfel încât să fim cinstiți în cetele cerești să-I cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Se zice apoi, iarăşi:

Icosul 1
Sufletul vostru a avut puritate îngerească, Sfinţilor mucenici ai lui Hristos, Hrisant și Daria. V-ați ferit de farmecul lumii, cea fără de Dumnezeu, bucurându-vă de inegalabila bunătate divină, cântând laude Stăpânului tuturor fericirilor. Ne bucurăm de faptele voastre şi vă strigăm, cu tandrețe:
Bucurați-vă, mărturisitori minunați, care aţi iubit Adevărul divin;
Bucurați-vă, că aţi alungat vrăjmășia farmecului și dulceața patimilor;
Bucurați-vă, că v-ați întărit bunătatea în credința lui Hristos;
Bucurați-vă, căci dulciurile acestei lumi nu v-au fost ispitiri;
Bucurați-vă, că aţi arătat, cu îndrăzneală, desfătările idolilor;
Bucurați-vă, căci cuvintele voastre au fost pentru cei necredincioși lui Dumnezeu;
Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!

Condacul 1
Aleşii lui Hristos, mucenicii Hrisant şi Daria, cei ce aţi fost împodobiţi cu coroane de slavă divină și către viața veşnică, prin credință și suferință, aţi venit la Hristos,

primiţi rugăciunile noastre, nevrednice, pentru slava lui Dumnezeu, izbăviţi-ne de ispite și tot felul de necazuri și noi vă lăudăm, cu dragoste și bucurie: ***Bucurați-vă, Sfinţilor Hrisant și Daria, împreună cu toți mucenicii care au suferit pentru credința lui Hristos!***

Se zice apoi, această:

Rugăciune

O, Sfinți și binecuvântați purtători de pătimiri, mucenici ai lui Hristos Hrisant și Daria. Noi, nevrednicii, alergăm la voi, ajutoarele noastre, calde și rapide ca să duceţi la tronul lui Dumnezeu rugăciunile noastre. Ascultăți acum această rugăciune și rugați-vă pentru noi, cei păcătoși şi nevrednici, Iubitului nostru Domn, Iisus Hristos, pe care L-ați mărturisit în chinurile voastre grele înaintea chinuitorilor și a persecutorilor Sfintei credințe a lui Hristos. De dragul credinței lui Hristos aţi îndurat multe chinuri și aţi fost omorâţi, iar Biserica lui Hristos v-a încoronat, cu frumusețe și coroane de slavă nemuritoare, trăind într-o bucurie inexprimabilă, împreună cu Îngerii din Împărăţia Cerească.

Fiţi, pentru noi, o mijlocire puternică ca să ne păstrăm credința lui Hristos, în curăție, daţi-ne curaj în suferințe și ispite, ca să avem mulțumire în nevoile zilnice şi să avem, întotdeauna, dragoste pentru Dumnezeu și pentru aproapele nostru.

Învățați-ne cu rugăciunile voastre, sfinților mucenici, ca să rămânem pe calea mântuirii, întăriți-ne picioarele, cu fermitate, pe calea poruncilor Domnului, mustrându-ne greșeala, acordând vindecare bolnavilor, eliberarea de sărăcie, protecția în căsătorie şi toate cele folositoare mântuirii.

Ca, prin rugăciunile voastre de călăuzire, de mijlocire şi de întărire, să-L slăvim pe Mântuitorul nostru, Domnul Iisus Hristos, căruia I se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, împreună cu Tatăl Său, fără de început și cu PreaSfântul și Bunul și Dătătorul Său de viață, Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/03/18/acatistul-sfintilor-hrisant-si-daria-19-martie/

https://chirho88888888.wordpress.com/2021/03/19/acatistulsfintilor-mucenici-hrisant-si-daria/

Imnografie

Troparul Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condacul Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria: Luminători luminoşi arătându-vă, dumnezeieştilor şi Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria, cu lumina minunilor voastre străluciţi toată făptura, risipind pururea noaptea cea adâncă a neputinţelor; rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

(Video) Troparul Sfinților mucenici Hrisant și Daria - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfintii-mucenici-hrisant-daria-tropar

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria şi a celor împreună cu dânşii

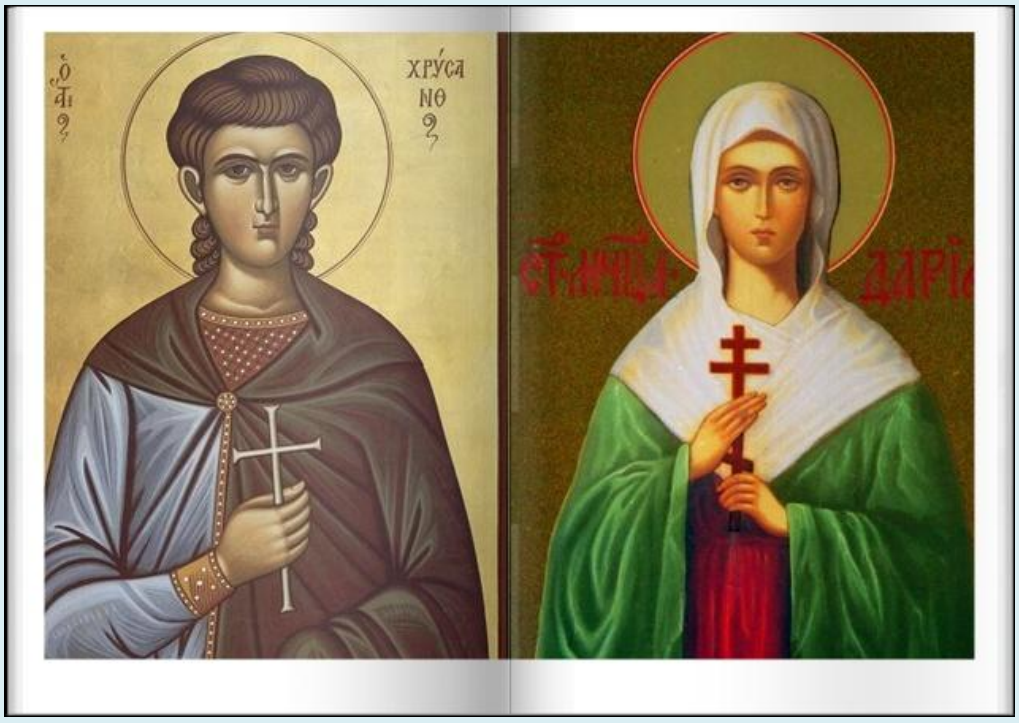

Cuvant Ortodox - Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria şi a celor împreună cu dânşii - 19 martie:
https://www.youtube.com/watch?v=mf-VDbP_4nQ

***

Un bărbat oarecare vestit de neam domnesc şi boieresc, cu numele Polemie, din cetatea Alexandriei, împreună cu fiul său Hrisant s-a dus la Roma şi a fost primit de boieri cu cinste, iar de către împărat s-a cinstit cu locul de senator. Acela pe unul născut fiul său, Hrisant, sârguindu-se să-l înveţe toate cărţile, l-a dat la învăţătura filosofiei. Iar câtă înţelepciune avea tânărul, vor arăta lucrurile lui cele din urmă. Pentru că, după ce a cercat cu pricepere toată Sfânta Scriptură, citind cu luare aminte Sfânta Evanghelie şi cărţile Apostolilor şi cugetând la dânsele, grăia către sine: ***"Ţi se cădea ţie, Hrisante, să citeşti scripturile păgânilor, cele pline de întuneric, până ce nu cunoşteai lumina adevărului, pe care aflând-o, ţine-te numai de ea, căci nu este înţelept să te întorci iarăşi din lumină la întuneric. Căci îţi vei pierde ostenelile pe care le-ai suferit la învăţătură, dacă vei lepăda roadele ostenelilor. Iar roadele ostenelilor, de la Dumnezeu se dau celor ce le cer, pentru că aşa porunceşte Dumnezeu: Căutaţi şi veţi afla. Iar dacă ceea ce ai căutat şi ai aflat vei voi să laşi, te vei asemăna oamenilor fără de minte şi***

nerecunoscători. Ţine-te tare de ceea ce cu toată mintea se cade să te ţii, adică de Dumnezeu, ca să nu cazi în paguba cea mare când te vei lipsi de bunăvoie de binele căutat prin atâtea osteneli. Ai aflat aur şi argint, ai aflat piatră scumpă, căci ce ai căutat să afli, aceea ai aflat, ca să moşteneşti cele aflate. Deci, fereşte-te ca să nu se ia de la tine acea comoară aflată!"

Acestea grăindu-le în sine, căuta cine să-i fie învăţător al dumnezeieştilor Scripturi. Mai înainte a fost ascultător la înţelepciunea cea retorică şi filosofică şi ucenic al dascălilor celor prea înţelepţi, iar acum dorea să afle dascăli simpli, precum altădată au fost pescarii cei necărturari, dar care pe toată lumea au vânat-o, spre cunoştinţa lui Hristos.

Învăţători ca aceia cu sârguinţă căuta tânărul cel cu bună înţelegere, pentru că citise pe apostolul, care zice: ***Unde este înţeleptul? Unde este cărturarul? Unde este întrebătorul acestui veac? Au n-a socotit Dumnezeu nebunie înţelepciunea acestei lumi? De vreme ce n-a cunoscut lumea, cu înţelepciunea ei, pe Dumnezeu, bine a voit Dumnezeu ca prin nebunia propovăduirii, să mântuiască pe cei ce cred.***

Acestea cugetând în sine Hrisant în toate zilele şi pe robii lui Hristos căutându-i, a găsit pe cineva spunându-i că ştie un bărbat creştin, cu numele Carpofor, prea iscusit în dumnezeieştile Scripturi, ascunzându-se în munţi, într-o peşteră, la un loc puţin ştiut. Auzind fericitul tânăr, s-a bucurat foarte tare şi, stăruind la cel ce i-a spus, îl rugă cu lacrimi să-i arate locul unde vieţuieşte acel om al lui Dumnezeu.

Deci, înştiinţându-se, a venit la cunoştinţa acelui fericit Carpofor, care era cu vrednicia preot şi a auzit de la dânsul cuvântul lui Dumnezeu şi taina credinţei creştineşti; apoi, adeseori mergând la dânsul, se povăţuia la calea mântuirii. În câteva luni, povăţuindu-se de Carpofor preotul, a înţeles desăvârşit tainele dumnezeieştii Scripturi şi a primit Sfântul Botez de la dânsul. Apoi, atât s-a întărit în sfânta credinţă şi în dragostea lui Hristos s-a făcut desăvârşit, încât, după şapte zile de la botezul său, a început a propovădui la arătare în popor pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Despre aceasta auzind unii bărbaţi vestiţi dintre rudele lui, au zis tatălui său: "Caută, că asupra ta va fi o pricină şi asupra capului tău va cădea ceea ce îndrăzneşte fiul tău a face; pentru că îndrăzneşte a grăi de rău pe zei şi zice că este un oarecare Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu. Acest lucru de va ajunge la auzul împăratului, apoi nici tu, nici noi, rudele tale, nu vom fi iertaţi pentru dânsul şi vom

pierde mila împărătească. Pentru că cine îndrăzneşte să grăiască asupra zeilor unele hule ca acelea, decât numai cei ce se împotrivesc legilor împărăteşti?"

Mâniindu-se, Polemie a închis pe Hrisant, fiul său, într-o cămară întunecoasă şi rece şi-l muncea cu foamea, dându-i puţină mâncare seara. Iar fericitul Hrisant socotea închisoarea aceea şi foamea nu ca o pedeapsă, ci ca o deprindere la post, la linişte şi la strâmtorarea vieţii creştineşti şi binevoia să fie în închisoarea aceea strâmtă şi întunecoasă mai mult decât în palatele cele desfătate şi luminoase.

Înştiinţându-se despre aceea casnicii şi vecinii, sfătuiau pe tatăl, zicând: "Dacă voieşti să-ţi întorci fiul de la gândul creştinesc, apoi să-l rânduieşti mai mult să petreacă în veselie şi în desfătări şi, găsind o fecioară frumoasă şi înţeleaptă, s-o însoţeşti cu el să-i fie femeie şi cunoscându-se că este bărbat, să uite creştinătatea, căci temniţa, legăturile şi foamea cu care tu îl munceşti, creştinii le socotesc mai mult spre slavă şi laudă, decât ca pedeapsă".

Acestea auzindu-le, Polemie a poruncit să gătească deosebit palat foarte luminos şi să înfrumuseţeze pereţii cu podoabe scumpe. Apoi, a pregătit acolo pat de mult preţ, bine aşternut şi toate cele de veselie şi frumoase şi, scoţând pe fiul său din închisoarea cea întunecoasă, l-a îmbrăcat în haine ţesute cu aur şi l-a dus în palatul acela.Şi, alegând din slujnicile sale fecioare mai frumoase la faţă şi înfrumuseţându-le cu podoabe scumpe, le-a închis în palatul acela împreună cu fiul său, poruncind fecioarelor ca în tot chipul să se sârguiască să amăgească pe Hrisant spre dragostea plăcerii trupeşti şi să-l întoarcă de la Hristos. Deci, s-au dat acolo mulţime de bucate şi băuturi din cele mai bune, iar fecioarele cântau şi dănţuiau în faţa Sfântului Hrisant, mâncând, bând, veselindu-se, jucând, cântând cântece desfrânate, vorbind cuvinte de ruşine. Căci în toate chipurile se sârguiau să vâneze sufletul copilului cel tânăr spre fapta de desfrânare şi spre dulceţi trupeşti.

Iar tânărul, nu ca un tânăr, ci ca un bărbat cu mărime de suflet, răbda dănţuirile şi amăgirile fecioarelor şi, fiind în mijlocul curselor, petrecea neprins. În astfel de război ostaşul lui Hristos stătea nebiruit şi de mâncările cele desfătate şi de băuturile cele dulci se lepăda foarte; iar spre fecioare căuta ca spre aspide şi de atingerea lor se păzea cu dinadinsul, ca de atingerea de şarpe şi neîncetat se ruga.

Când avea nevoie să doarmă, se culca pe pământ, fără de aşternut; iar cuvintele cele amăgitoare şi de ruşine ale fecioarelor, ca pe nişte săgeţi le socotea şi cu pavăza credinţei le izgonea de la sine; iar către Dumnezeu striga, zicând: ***"Fii, Doamne, în ajutorul meu. Zi sufletului meu: Mântuirea ta sunt Eu. Cine va***

putea birui pe diavolul acesta, care a ridicat război asupra mea, de nu-l va supune şi nu-l va birui dreapta Ta? Se amăgeşte acela care socoteşte că prin a sa putere biruieşte patima trupească şi păzeşte curăţia, dacă ploaia milostivirii Tale nu va stinge văpăile cele trupeşti; nici nu va putea sufletul să ajungă la curţile Tale, dacă nu-l vei duce Tu singur acolo. Pentru că dulceaţa trupească este o fiară vicleană, ce se ascunde în pustia deşertăciunii vieţii spre înghiţirea sufletelor. De ai săi dinţi de va scăpa cineva, este dator să-Ţi dea mulţumire din tot sufletul, Ţie, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, căci prin Tine este izbăvirea dintr-o pierzare ca aceasta. Tot aşa şi fericitul şi plăcutul Tău Iosif a scăpat, cu ajutorul Tău, din mâinile desfrânatei, ca din dinţii unei fiare neîmblânzite, pentru care, plângând tatăl său, grăia: O fiară cumplită a mâncat pe fiul meu! Căci, cu adevărat, femeia lui Putifar a sărit asupra lui ca o fiară cumplită şi ca o leoaică zgâria cu unghiile pe Iosif, mielul cel fără de răutate, atrăgându-l spre fărădelege. Şi care fiară poate să fie mai cumplită, decât diavolul şi femeia? Trupul şi sângele ridicându-se în tânăr din fire şi aprinzându-l spre poftă, iar femeia, îndemnându-l mai mult prin facerea cu ochiul, prin podoaba hainelor, prin frumuseţea feţei, prin îmbrăcămintea cea de mare preţ, prin bogăţii, prin stăpânire şi prin cuvinte amăgitoare, atrage la pierzare şi la moarte pe cel mai înţelept. Şi minunat lucru este cum a scăpat de vânarea acelei fiare viclene! Nu în deşert zicea tatăl său: "Mare lucru îmi este aceasta, dacă fiul meu este viu". Pentru că din mare şi de la moarte s-a izbăvit, mai cumplită fiind această grea ispită, decât aceea când voiau fraţii lui să-l ucidă. Şi a scăpat numai cu ajutorul Tău, o, Atotputernice Dumnezeule!, pentru că Tu ai fost cu dânsul.

Şi acum mă rog Ţie, Doamne, cu smerenie, dă-mi ajutor asupra fiarelor şi şerpilor acestora, cu care tatăl meu m-a închis în acest loc; căci precum şerpii dorm, fermecându-se de glasul fermecătorilor, aşa, în vremea rugăciunilor mele, să doarmă aceste necurate fecioare, ca să nu ridice în trupul meu cel tânăr războaie de dulci patimi! Ajută-mi, Mântuitorul meu, că pe Tine Te ştiu Unul, adevăratul Dumnezeu, Cel ce mântuieşti pe cei ce cred întru Tine şi le dai lor putere nebiruită!"

Astfel rugându-se el, fecioarele acelea au căzut într-un somn atât de greu, încât n-au putut nicidecum a se scula şi a se deştepta din somnul acela, până ce nu le-au dus afară din palatele acelea. Apoi, scoţându-le afară, îndată s-au deşteptat şi au cerut mâncare. Iar după ce au intrat în palat la sfântul tânăr, îndată au adormit cu somn greu. Deci, în toate zilele făcându-se aceasta, s-a înştiinţat despre acest lucru tatăl lui, care a început a se tângui după fiul său ca după un mort.

Iar unii din prietenii lui ziceau: "Fiul tău a învăţat de la creştini meşteşugul vrăjitoresc şi cu înlesnire pe fecioarele cele neştiutoare le-a fermecat cu vrăji. Deci, logodindu-l cu o fecioară înţeleaptă şi învăţată, s-o duci la dânsul cu rânduială de nuntă şi să se însoare chiar şi nevrând, căci stând împreună cu dânsul totdeauna, îl va atrage vreodată la trupeasca împreunare şi-l va întoarce de la creştinătate".

Polemie răspunse: "Dar unde vom găsi o fecioară aşa de înţeleaptă, care ar putea să-l înmoaie pe împietritul acela şi să-l plece a se întoarce la legile noastre?"
I-au zis lui vecinii: "Este între fecioarele care slujesc zeiţei Atena o fecioară învăţată, cu numele Daria, bine încuviinţată la faţă şi foarte înţeleaptă, care a trecut toate cărţile şi toată învăţătura retorică şi acum este vremea ei de nuntă; deci, apucă tu mai înainte, până n-o ia altcineva şi logodind-o, du-o la fiul tău".

Ascultând tatăl un sfat ca acela, a rugat pe rudele sale să se ducă la fecioara aceea, să-i spună despre tânărul Hrisant, înştiinţând-o despre întoarcerea lui la credinţa creştinească şi să roage pe fecioară să facă aceste două fapte: adică, să-l aducă şi la însoţire cu dânsa şi să-l întoarcă de la creştinătate. Fecioara s-a învoit la însoţirea cu Hrisant şi întâi a învăţat cuvinte amăgitoare, cum ar putea să plece pe mire spre dragostea trupească şi să-l schimbe spre închinarea zeilor romanilor. După aceea, a fost dusă cu cinste în casa lui Polemie.

Deci, împodobind-o cu haine prea frumoase şi de mare preţ, după fireasca sa cuviinţă, a dus-o în cămară la sfântul, unde, fiind singură cu dânsul, ce cuvinte de dragoste nu-i grăia? Cu ce amăgiri nu-l amăgea, atrăgând spre desfrânare pe tânărul cel curat? Iar ostaşul lui Hristos petrecea ca un diamant tare, ca un stâlp neclintit şi ca un munte nemişcat, biruind dragostea trupească prin dragostea lui Dumnezeu şi cu arma Crucii gonind săgeţile cele aprinse împotriva sa de vicleanul diavol.

Apoi, suspinând din adâncul inimii către Dumnezeu şi chemând în ajutor pe Duhul Sfânt, a început a grăi către fecioară astfel: ***"Dacă pentru însoţirea cea de puţină vreme cu mine, omul cel muritor, o, minunată fecioară, te-ai împodobit cu atâta cuviinţă şi-mi aduci cuvinte atât de dulci şi de miere curgătoare, ca să mă întorci de la scopul cel bun, să-mi îndărătniceşti sufletul cel cuprins de dragostea lui Dumnezeu şi să-mi schimbi gândul, apoi cu atât mai mult ţi se cade să te îngrijeşti ca să poţi afla dragostea Celui fără de moarte, Împăratul şi Fiul lui Dumnezeu; şi-ţi va fi cu înlesnire aceasta, dacă vei voi. Pentru că, dacă îţi vei păzi curat şi fără prihană sufletul tău, împreună cu trupul şi precum ţi-ai împodobit trupul cu haine de mare preţ, îţi vei împodobi tot aşa şi inima cu obiceiuri îmbunătăţite, apoi îngerii îţi vor fi tovarăşi, apostolii prieteni, mucenicii***

vecini şi îţi vor mijloci ca Însuşi Hristos să-ţi fie Mire, Care îţi pregăteşte la cer cămară nestricăcioasă, cu neasemănare mai frumoasă şi mai luminoasă decât cea pământească. El îţi va da veseliile Raiului cele veşnice, floarea tinereţelor tale o va face nemuritoare şi-ţi va scrie zestre în cărţile vieţii veşnice".

Auzind Daria nişte cuvinte ca acestea ale Sfântului Hrisant, s-a umilit şi a zis: "Nu m-a adus aici nici o poftă trupească aşa de mare, ci dragostea către tine şi lacrimile tatălui tău, ca să te întorc la slujirea zeilor noştri".
Sfântul Hrisant răspunse: "Dacă la acestea ai oarecare dovezi şi luminate arătări, prin care să mă încredinţezi că slujba făcută de voi zeilor este dreaptă, te voi asculta şi-mi voi schimba gândul. Deci, să vorbim de aceasta pentru folosul de obşte".

Daria zise: "Nimic nu este mai de folos şi mai de trebuinţă oamenilor, decât a cinsti pe zei şi a se păzi cu dinadinsul, ca nu cumva, defăimându-i, să-i pornim spre mânie. Ci, se cade a-i îmblânzi cu jertfe, ca să ne fie păzitori".

A grăit sfântul: "Cum pot, o, înţeleaptă fecioară, să ne fie păzitori zeii aceia, care singuri au trebuinţă de păzire de la alţii şi-i străjuiesc noaptea câinii cei legaţi de dânşii, ca nu cândva să se fure de tâlhari? Pentru aceasta se pironesc cu piroane de fier şi cu plumb se întăresc, ca nu cumva, surpându-se de cineva, să cadă la pământ şi să se sfărâme".

Daria zise: "De ar fi putut poporul cel simplu fără chipuri cioplite a cinsti zeii, nu s-ar fi cuvenit să-i cioplească şi să-i pună în picioare. Ci se cioplesc în aur, argint, aramă, marmură şi în lemn ca oamenii, văzându-i pe ei cu ochii, să ştie la cine vor gândi cu mintea şi-i vor cinsti şi se vor teme".

A zis Sfântul Hrisant: "Pe cine închipuiesc idolii cei ciopliţi? Să cercetăm şi să socotim. Oare sunt vrednici de dumnezeiasca cinste aceia ai căror idoli se pun în picioare? Nu se poate numi Dumnezeu, acela care nu are toată sfinţenia, toată dreptatea şi dumnezeiasca slavă. Căci ce fel de sfinţenie, de dreptate şi dumnezeiască slavă are purtătorul de seceră Cronos al vostru, care mânca pe ai săi fii ce se năşteau, precum au scris ai lui slujitori? Sau ce lucru vrednic de laudă vei afla în Dia, care, câte zile a trăit, atâtea fărădelegi, atâtea desfrânări, atâtea ucideri a făcut, fiind tatălui său prigonitor, pierzător fiilor săi, prea desfrânat cu femei măritate, bărbat al surorii sale, tiran al împărăţiei, lucrător de farmece, de moarte mijlocitor şi cu atâtea fărădelegi şi necurăţii era cuprins, încât nici nu este cu putinţă a le auzi. Atât erau de ruşinoase şi necurate lucrurile lui.

Pe un om necurat ca acela oare îl crezi tu a fi Dumnezeu? Iar ca ei au fost astfel, mărturisesc chiar ai voştri scriitori de cărţi, care au scris că împăraţii cei tari în războaie s-au numit zei de oamenii cei fără de minte. Dar toţi în vremea lor au pierit. Arată-mi ce faptă bună a făcut Dia al vostru, care până la moarte a fost vrăjmaş a toată curăţia şi cinstea, încât chiar văzduhul a întinat cu răpirea pruncului Ganimid şi pământul a necinstit cu siluirea surorilor sale. Apoi şi în Ermis al vostru, ce fel de dumnezeire vei afla? Capul lui era ca o arătare într-aripată. Acela, cu meşteşugul vrăjitoresc, afla aur ascuns în pământ; apoi, cu farmece şi cu toiag de vrăjitorie, potolea veninul cel de şarpe. El făcea aceasta cu ajutorul diavolilor, cărora în toate zilele le aducea ca jertfă un porc sau un cocoş. Dar ce fel de sfinţenie a fost şi în Ieraclie, care, ucigând pe vecinii săi, după ce s-a ostenit, singur - cu dumnezeiasca voie - s-a aruncat în foc şi a ars ticălosul cu pielea şi cu părul pe care-l purta. Ce bunătate vei afla şi în Apolon? Şi încă să mai pomenim şi de împărăteasa Ira, sora şi femeia lui Dia, de nebuna Palada şi de Venera cea fără de ruşine, care, sfădindu-se între ele şi pizmuindu-se şi mâniindu-se una asupra alteia şi certându-se pentru frumuseţea fetei, care dintre dânsele ar fi mai frumoasă decât alta, au avut trebuinţă de judecată.

Aceştia toţi neavând dumnezeire, nici vreo sfinţenie şi dreptate, pe cine judecă înţelegerea poporului a fi vrednic de dumnezeiasca cinste? Iar pentru ceilalţi zei mai mici, nici a grăi nu se cade, căci unul este capul, căruia celelalte mădulare îi urmează. Şi care dintre ei se va socoti zeu sau zeiţă, dacă Cronos, Dia şi Venera - faţă de care nimeni nu se socoteşte între zei mai mare - nu sunt zei? Dacă - precum am arătat - ai voştri zei sunt ticăloşi şi deşerţi, apoi cu cât mai mult sunt ticăloşi aceia, care ca pe nişte zei îi cinstesc pe dânşii?"

Daria, ascultând cu luare-aminte cuvintele lui Hrisant, a zis: "Dacă povestirile şi basmele făcătorilor de stihuri sunt deşarte, apoi să ne întoarcem la filosofi. Aceştia învaţă a lăsa tot obiceiul rău, iar fapta bună a o alege; apoi, cu felurite tâlcuiri închipuind aşezarea lumii şi tâlcuind numele zeilor, pe Cronos, care pe toate le mistuie şi nimic nu întoarce, îl numesc vreme, iar pe Dia, ăduf; pe Ira, văzduh o numesc; pe Afrodita, foc; pe Poseidon, mare; pe Ceres, pământ şi, cu celelalte nume de zei, numesc pe celelalte lucruri".

A grăit Sfântul Hrisant: "S-a obişnuit a se face chipuri pentru acele lucruri care nu pot totdeauna a rămâne, ci cu vechimea vremii au trecut. Iar pământul totdeauna este, aşijderea şi marea şi focul, totdeauna sunt şi văzduhul, de toţi se vede. Şi nu pricep pentru ce aţi legiuit a cinsti acele stihii între idolii cei ce au asemănare omenească, făcuţi de mâini omeneşti, şi cu asemănarea lui Dumnezeu a-i cinsti. Pentru ce cinstiţi chipurile stihiilor cioplite în omeneşti

asemănări, mai mult decât lucrurile singure? Pentru ce nu vă închinaţi pământului, văzduhului şi mării? Oare este vreun împărat sau domn, care ar fi poruncit ca pe sine, împăratul şi domnul, să-l treacă cu vederea, iar chipului său cel făcut să i se închine? Dar, de vreme ce nu este nici un împărat astfel, nici domn, cu cuviinţă este să mărturisim adevărul, că prin chipurile idoleşti nu sunt stihii, nici zei închipuiţi, ci oameni muritori".

Daria a zis: "Dovezile tale întăresc a mea înţelegere, căci chipurile cele cioplite le cinstesc oamenii neştiutori, iar noi cinstim lucrurile acelea ale căror chipuri sunt puse înainte".

Grăit-a Sfântul Hrisant: "Dacă voieşti să întăreşti a ta înţelegere cu ale noastre dovezi, apoi să aducem în mijloc pe toţi cei ce cinstesc stihiile. Aceia, dacă cinstesc pământul, apoi cu vrednicie să-l cinstească ca pe un dumnezeu al lor, iar necinste să nu-i facă lui; adică să nu-l are, nici să-l sape, nici să-l scurme în vreun chip, ci nelucrat să fie pământul de arătură şi de săpătură. Iar lucrătorul de pământ care nu-l mărturiseşte a fi Dumnezeu, pune pe dânsul plugul şi sapă, nedându-i nici o cinste dumnezeiască.

Deci, socoteşte căruia îi face mai roditoare ţarinele şi grădinile? Oare celui ce nici îl ară, nici îl sapă, ci îl cinsteşte ca pe un Dumnezeu? Sau celui ce fără cinste îl ară şi îl sapă? Iar dacă pământul într-adevăr este zeu, precum voi ziceţi, apoi se cade ca vouă, închinătorilor săi, să vă dea toate roadele fără a voastră osteneală, nearându-se, nici săpându-se. Dacă şi marea este zeu, apoi să înoţi pe ea fără vâsle; să te ducă ori unde vei voi şi să aştepţi peşte, nu din vânare sau din osteneala ta, ci, închinându-te mării ca unui zeu, prin rugăciune să ceri cele ce-ţi trebuie.

Asemenea şi pentru celelalte să înţelegeţi, cum că pe închinătorii lor nu-i ştiu, pentru că nu au suflet, nici înţelegere, ci cu voia lui Dumnezeu slujesc la trebuinţele omeneşti. Cu porunca Ziditorului său, adăpându-se pământul cu ploaie şi cu rouă de sus şi cu razele soarelui încălzindu-se, răsar seminţele, cresc răsadurile şi aduc în vreme cuviincioasă roadele. Pentru aceasta, pe Unul Dumnezeu, Făcătorul, Care pe toate le-a zidit şi nouă spre viaţă ni le-a dat, datori suntem a-L cinsti, iar nu lucrurile cele date nouă de Dânsul. Căci şi copiii care învaţă în şcoli, nu dau cinste cărticelelor, scândurilor şi hârtiilor, ci dascălilor. Deci, tămăduindu-se bolnavul, nu-i dă doctoriei închinăciune şi mulţumire pentru tămăduirea sa, ci doctorului care l-a tămăduit".

Acestea şi multe altele grăind Sfântul Hrisant, Daria a crezut întru Unul, adevăratul Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, sfătuindu-se amândoi să petreacă întru însoţire nenuntită, sub chipul însoţirii păzindu-şi neprihănită fecioria lor şi petrecând în frica Domnului.

Sfântul Hrisant a luat de la tatăl său libertate pentru cea părută însoţire; pentru că se bucurase foarte mult Polemie de căsătoria fiului său, neştiind tainele cele păzite între dânşii. Deci a dat stăpânire fiului peste toată averea sa, ca unuia născut al său şi moştenitor, iar el însuşi după puţin timp a murit, Dumnezeu rânduind astfel, ca sfânta doime care păzea fecioria în însoţire, adică Hrisant şi Daria, mai cu voie să-I slujească Lui.

Având viaţă liberă, Sfântul Hrisant a botezat în casa sa pe fericita sa soţie, Daria, care degrabă toată dumnezeiasca Scriptură şi toate cărţile creştineşti le-a trecut; şi s-a făcut sfânta desăvârşită roabă şi mireasă a lui Hristos. ***Şi nu numai de a lor mântuire, ci şi de a multora se îngrijeau Hrisant şi Daria. Căci el întorcea mulţime de bărbaţi spre Hristos şi pe tineri îi sfătuia la viaţa feciorească, iar ea mulţime de femei şi de fecioare le făcea mirese lui Hristos.*** Apoi, despărţindu-se în deosebite case, ridicate ca nişte mânăstiri, fiecare dintre dânşii avea ceata sa, din cei ce-şi păzeau fecioria. El avea tineri din cei ce defăimau toate dulceţile lumii acesteia şi îşi făgăduiau viaţa curată lui Dumnezeu, iar ea avea fecioare din cele ce se făceau mirese lui Hristos.

După câţiva ani, amândouă cetele, adică a lui Hrisant şi a Dariei, înmulţindu-se foarte mult în Roma, s-a ridicat fără de veste tulburare şi gâlceavă mare în cetate. Pentru că poporul, mergând la Chelerin eparhul, clevetea contra sfinţilor şi robilor lui Hristos, Hrisant şi Daria. Căci bărbaţii strigau: "Am pierdut pe femeile noastre!"; iar tinerii strigau: "Am pierdut prin Daria, pe fecioarele cele logodite!" Asemenea şi femeile ţipau: "Ne-am lipsit de bărbaţii noştri!" Iar fecioarele strigau: "Ne-am lipsit de logodnicii noştri, prin Hrisant!" Poporul, făcând gâlceavă, striga: "Cum se vor naşte fiii, lepădându-se însurarea? Vor lipsi popoarele, deosebindu-se partea bărbătească de cea femeiască, cu învăţătura cea străină şi cu înşelăciunea cea vrăjitorească a lui Hrisant şi a Dariei".

Atunci îndată eparhul a poruncit să-i prindă pe amândoi şi în multe feluri să-i muncească, dacă nu vor aduce zeilor jertfe. Deci, pe Sfântul Hrisant l-a dat unui tribun cu numele Claudie, iar tribunul l-a dat ostaşilor săi, zicând: "Duceţi-l afară din cetate, la capiştea lui Dia şi acolo, de nu va voi să se închine nebiruitului Ieraclie, munciţi-l în multe feluri, până ce se va supune şi va jertfi".

Ostaşii, luând pe sfântul, l-au legat fără milostivire cu vine de bou şi l-au strâns tare, încât i-au trecut vinele acelea până la oase. Apoi, deodată s-a dezlegat de legăturile acelea, încât nu putea ochiul să vadă dezlegarea vinelor acelora, ce era mai grabnică decât vorbirea vreunui cuvânt. Mult ostenindu-se ostaşii cu legarea Sfântului Hrisant şi nimic sporind, s-au supărat şi l-au băgat într-o temniţă întunecoasă, ferecându-l cu trei obezi şi băgându-l în butuc, îl băteau şi-l batjocoreau. Dar şi obezile acelea şi butucul îndată ca praful s-au risipit. Atunci au vărsat peste dânsul urină de om, zicându-i: "Farmecele şi vrăjile tale nimic nu-ţi vor ajuta ţie". Însă deodată mirosul acela s-a schimbat în bună mirosire. După aceea, au înjunghiat un viţel şi în pielea aceea voiau să bage pe mucenicul gol. Deci, punându-l la arşiţa soarelui pe un zăduf cumplit, nimic rău n-a pătimit mucenicul. Atunci, ferecându-l cu lanţuri de fier, l-au aruncat în temniţă şi iarăşi lanţurile acelea s-au sfărâmat deodată şi lumina a strălucit în temniţă, ca şi cum ar fi ars multe lumânări.

Ostaşii au spus tribunului Claudie toate cele ce se făcuseră. Iar el, mergând la temniţă şi văzând lumina, a poruncit ca pe Sfântul Mucenic Hrisant să-l aducă la dânsul şi i-a zis: "Ce fel de putere de vrăji ai în tine, cu care faci unele ca acestea? Pe mulţi vrăjitori şi fermecători i-am îmblânzit eu, dar atâta putere n-am aflat la dânşii. Însă, deoarece te văd bărbat vestit şi înţelept, nu cer altceva de la tine, decât numai să laşi învăţătura creştinească cea îndrăzneaţă, pentru care se face atâta gâlceavă şi tulburare în poporul roman. Deci, fă lucrul cel vrednic numelui tău şi atotputernicilor zei şi adă jertfa cea datorată".

A răspuns Sfântul Hrisant: "De ar fi fost în tine o scânteie cât de mică de înţelepciune, cu înlesnire ai fi cunoscut că nu meşteşugul vrăjitoresc, ci dumnezeiasca putere îmi ajută şi mă întăreşte. Dar tu te uiţi spre mine totdeauna ca şi spre zeii tăi, cu ochii întunecaţi de necredinţă. Pentru că, dacă ochii tăi ar fi văzut drept, ai fi înţeles că zeii tăi nu văd. Şi dacă urechile tale ar fi auzit adevărat, ai fi cunoscut că zeii tăi nu aud glasul celor ce strigă către dânşii şi de ar fi fost în tine oarecare simţire, ai fi cunoscut că zeii tăi nu au inimă înăuntru, decât numai praf, ţărână şi plumb".

Atunci tiranul Claudie a poruncit ca, legând pe mucenic de un lemn, să-l bată cu toiege. Şi, fiind toiegele acelea tari şi grele în mâinile celor ce-l băteau, atingându-se de trupul sfântului, erau moi ca papura. Acest lucru văzând tiranul, a poruncit să înceteze de a-l bate şi dezlegând pe mucenic de pe lemn, l-a îmbrăcat în haina lui şi întorcându-se spre ostaşi, a zis: "Cu adevărat, eu, precum şi voi ştiţi, am cercetat toate înşelăciunile vrăjitoreşti şi ale farmecelor şi acum văd că nu este aici vreun meşteşug de farmece omeneşti, ci singură puterea lui Dumnezeu. Că şi legăturile

cele tari ale vinelor crude singure s-au dezlegat, obezile s-au sfărâmat, iar lemnul în picioarele lui s-a făcut praf şi pielea cea umedă, toată ziua fiind în arşiţa soarelui, nu s-a uscat. Apoi lanţurile cele grele cu nevăzută putere s-au dezlegat şi s-au sfărâmat; iar locul cel foarte întunecos al temniţei s-a luminat cu o lumină mare şi toiegele cele grele din mâinile celor ce le ţineau, atingându-se de trupul lui, s-au făcut ca o papură de moi. Ce să mai facem acum, văzând în el puterea lui Dumnezeu care se săvârşeşte? Decât numai că toţi, căzând la picioarele acestui om al lui Dumnezeu, să cerem iertare de toate răutăţile şi muncile cele făcute lui de noi şi să-l rugăm ca să ne împace cu Dumnezeul său Cel Atotputernic, Care a făcut nişte minuni ca acestea, iar pe robii Săi îi face atât de tari şi nebiruiţi în toate războaiele, precum singuri vedem. Căci, iată, acest purtător de biruinţă rob al Lui, precum ne-a biruit pe noi, astfel şi pe ai noştri domni şi împăraţi îi va birui şi-i va ruşina cu puterea cea nebiruită ce este întru dânsul, adică a Dumnezeului ceresc".

Aceasta zicând Claudie, a căzut la picioarele Sfântului Hrisant împreună cu toţi ostaşii, zicând: "Cu adevărat, am cunoscut că Dumnezeul tău este Dumnezeu adevărat. De aceea ne rugăm ţie ca şi pe noi să ne duci spre El şi să ne faci robi ai Lui".

Iar sfântul le-a zis: "De voiţi să veniţi la Dumnezeul meu, apoi nu cu picioarele, ci cu inimile veniţi către Dânsul; pentru că numai astfel Dumnezeu este aproape de fiecare, dacă cineva cu toată inima şi cu credinţă tare Îl caută".

După ce Sfântul Hrisant le-a spus multe cuvinte despre adevăratul Dumnezeu, învăţându-i câtăva vreme, au crezut în Hristos, Claudie tribunul, Ilaria, femeia lui, şi doi fii, Iason şi Mavru, şi toată casa lui.

Claudie tribunul, Ilaria, femeia lui şi doi fii, Iason şi Mavru

Asemenea au crezut ostaşii lui cu toţi casnicii şi toţi împreună au primit Sfântul Botez şi petreceau în învăţăturile lui Hrisant ziua şi noaptea, ascultând cu osârdie cuvintele despre Domnul nostru Iisus Hristos, şi toţi doreau să pătimească pentru El.

După ce a crezut Claudie tribunul în Hristos şi s-a botezat cu toată casa şi ostaşii săi, s-a dus vestea despre aceea la urechile împăratului Numerian (283-284), care împărăţea într-acea vreme în Roma. Acela îndată a poruncit ca pe Claudie să-l înece în mare, legându-i o piatră de grumaz, iar pe toţi ostaşii şi pe amândoi fiii lui să-i taie cu sabia. Şi era în acel loc, unde au fost tăiaţi mucenicii lui Hristos, un mormânt vechi, pe care creştinii l-au curăţit. Apoi, luând noaptea trupurile sfinţilor mucenici, le-au pus în mormântul acela.

Sfânta Ilaria

Acolo Ilaria, femeia lui Claudie, mergând adeseori, săvârşea rugăciunile sale lângă moaştele mucenicilor, unde amândoi fiii săi se aflau tăiaţi. Deci a fost prinsă în acelaşi loc de necredincioşi şi adusă la întrebare. Iar ea se ruga lor, zicând: "Lăsaţi-mă să-mi săvârşesc rugăciunea şi pe urmă duceţi-mă ori unde veţi voi".

Iar ei slăbind-o, ea şi-a plecat genunchii la pământ şi, ridicând mâinile şi înălţând ochii la cer, a zis: ***"Stăpâne, Doamne, Iisuse Hristoase, pe Tine din toată inima mea Te mărturisesc, rânduieşte-mă împreună cu fiii mei, care au ieşit din pântecele meu, pe care i-ai chemat la pătimitoarea nevoinţă pentru Tine şi şi-au pus sufletele lor pentru Tine, Domnul lor".***

Astfel rugându-se ea, şi-a dat duhul său în mâinile lui Dumnezeu. Iar cei ce o prinseseră, văzând-o deodată moartă, s-au umilit şi lăsând lângă dânsa două roabe ale ei care erau cu dânsa, s-au dus. Iar roabele, luând trupul stăpânei lor, l-au îngropat cu cinste lângă mormântul cel vechi, în care zăceau sfinţii mucenici.

Numerian împăratul a poruncit ca pe Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria să-i muncească în felurite chipuri. Pe Hrisant, cu lanţuri de fier legându-l, l-au aruncat într-o temniţă adâncă, înfricoşată şi plină de necurăţie, căci acolo ieşea toată necurăţia din cetate, iar pe Daria au dus-o în casa de desfrânare. Dar Dumnezeu le ajută la amândoi, făcând minunată întru dânşii puterea Sa cea atotputernică. Căci Sfântului Hrisant, în acea întunecată şi necurată temniţă, îi strălucea lumina cerească şi în loc de necurăţie, era o mireasmă plăcută. Iar Sfintei Daria un leu, scăpând din închisoarea sa, i-a stat înainte în cămara aceea, în care sfânta zăcea cu faţa la pământ şi se ruga lui Dumnezeu, şi o păzea.

Despre acest lucru neştiind cetăţenii, au trimis pe un tânăr fără de ruşine ca s-o prihănească. Pe acela, după ce a intrat în cămară la sfântă, îndată l-a apucat leul şi aruncându-l la pământ, îl călca cu picioarele şi se uita la Sfânta Daria, ca o slugă pricepută, aşteptând porunca stăpânei sale, să facă ce va vrea cu acel om fără de ruşine, să-l ucidă sau să-l libereze viu. Sfânta Daria, înţelegând aceea, a zis către leu: ***"Te jur pe Fiul lui Dumnezeu, să-l slăbeşti ca să audă de la mine cuvântul lui Dumnezeu!"***

Deci, lăsând leul pe tânărul acela, a ieşit afară şi s-a culcat lângă uşă, păzind ca să nu intre altcineva în casă.

Sfânta a zis către tânărul acela: "Iată, cruzimea leului, auzind de numele lui Hristos, s-a îmblânzit şi fiara, ca un om înţelegător, cunoaşte pe Dumnezeul cel adevărat, se teme şi-L cinsteşte. Iar tu, ticălosule, fiind om şi având cunoştinţă, nu te temi de Dumnezeu, petrecând într-atîtea răutăţi şi întinăciuni? Ţi se cădea să te ruşinezi şi să te căieşti, însă tu cu acelea te lauzi".

Iar el, căzând înaintea ei, a început a striga şi a zice: "Porunceşte-mi, roaba lui Hristos, ca să ies de aici fără vătămare şi eu la toţi voi propovădui că Hristos, Căruia tu Îi slujeşti, Acela singur este Dumnezeu adevărat şi nu este altul afară de El".

Apoi a poruncit Sfânta Daria leului şi a lăsat fiara ieşire liberă din casa aceea acelui tânăr. Şi s-a dus tânărul prin mijlocul cetăţii, strigând cu mare glas: "Să ştiţi toţi, romanilor, că Daria este zeiţă".

Apoi au alergat nişte oameni mai îndrăzneţi, luptători tari de privelişte, vrând să scoată pe leu de acolo. Dar leul, întărindu-se de Dumnezeu, pe fiecare apucându-i, îi trântea la pământ şi aşternându-i pe toţi dinaintea picioarelor Sfintei Daria, îi ţinea nescăpaţi; însă nu-i omora, nici îi rănea, ci aştepta porunca Dariei.

Deci, a zis sfânta către acei bărbaţi: "Dacă veţi crede în Hristos, veţi putea să ieşiţi de aici fără vătămare, iar de nu, apoi zeii voştrii să vă apere de la moarte".

Iar ei cu un glas au strigat, zicând: "Cel ce nu crede că Hristos este Dumnezeu adevărat şi viu, acela să nu iasă de aici viu!"

Astfel strigând ei, Sfânta Daria a poruncit leului ca fără vătămare să elibereze pe acei bărbaţi.

Iar ei, ieşind, strigau cu mare glas: "Credeţi, popoarele Romei, că nu este alt Dumnezeu afară de Hristos, pe Care Daria Îl propovăduieşte!"

Înştiinţându-se despre aceea Chelerin, eparhul, a poruncit să aprindă un foc mare lângă uşile acelei case, în care era Daria cu leul, ca să ardă împreună cu fiara. Leul, văzând focul, s-a speriat şi a început a răcni. Dar sfânta i-a zis: ***"Nu te teme, că nu vei fi ars, nici prins de cineva, nici ucis; ci cu a ta firească moarte, la vremea ta vei muri. Deci, lepădând frica, ieşi şi te du cu pace în pustie, căci Acela, pe Care tu întru mine L-ai cinstit, te va apăra pe tine".*** Iar leul, plecându-şi capul, a ieşit şi prin mijlocul cetăţii ducându-se, pe nimeni n-a vătămat, ci a fugit în pustietate; iar cei ce s-au izbăvit din gura lui, toţi au primit Botezul.

După ce s-a înştiinţat de acestea împăratul Numerian, a poruncit eparhului ca pe Hrisant şi pe Daria cu munci cumplite să-i piardă. Sfântului Hrisant, fiind spânzurat gol pe lemn, îi aduseră şi lumânări aprinse ca să-l ardă; dar îndată lemnul s-a rupt, legăturile s-au sfărâmat şi lumânările s-au stins. Iar câţi au vrut să se atingă de Sfânta Daria, mâinile acelora îndată se zgârceau şi vinele lor se rupeau şi ţipau de durerea cea cumplită. Văzând aceasta, eparhul s-a temut şi alergând degrabă, a spus împăratului. Iar el, socotind acele minuni, nu din puterea lui Dumnezeu, ci din meşteşugul vrăjitoresc, a poruncit ca pe amândoi, pe Hrisant şi pe Daria, să-i scoată afară din cetate şi săpând o groapă adâncă, pe calea ce se numeşte Salaria, să-i arunce într-însa pe amândoi; apoi cu pietre şi cu pământ să-i acopere şi să-i îngroape de vii.

Martiriul Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria

Deci, astfel fiind duşi Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria, cântând şi rugându-se, s-au pogorât în groapa aceea şi au primit mucenicească moarte şi îngropare, fiind acoperiţi de vii cu pământ şi cu piatră, după porunca tiranului. Şi, precum în viaţa aceasta au avut viaţa de obşte întru duhovnicească însoţire, astfel s-au sfârşit amândoi împreună, fiind primiţi de Dumnezeu ca o jertfă vie şi bine primită, câştigând cununile răsplătirii celei fără de moarte.

La locul acela multe minuni şi tămăduiri se făceau şi mulţime fără de număr de creştini, bărbaţi, femei şi copii, adunându-se într-o peşteră oarecare ce era acolo aproape, cu bucurie prăznuiau ziua mucenicilor şi cu dumnezeieştile Taine se împărtăşeau.

Înştiinţându-se despre aceasta tiranul, îndată a poruncit să astupe intrarea peşterii aceleia şi să răstoarne pământ. Deci s-a făcut aceea degrabă şi s-a săvârşit acolo mucenicește toată mulţimea adunării creştineşti, între care erau Diodor presbiterul, Marian diaconul şi mulţi clerici. Însă nu este cu putinţă a număra numele credincioşilor care s-au sfârşit acolo, căci erau fără număr.

Iar acestea toate ce s-au făcut, noi, fraţii Varin şi Armenie, le-am scris, după porunca prea sfinţitului Ştefan, papa de la Roma şi în toate cetăţile le-am trimis, ca să ştie toţi că Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria au luat cununile mucenicești întru

cerească Împărăţie, de la Domnul nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine slava şi stăpânirea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfinții Hrisant și Daria - drumul spre sfințenie

Văzând că fiul său propovăduiește Ortodoxia, tatăl Sfântului Hrisant i-a trimis-o pe Sfânta Daria, cu gândul că, pentru frumusețea acesteia, se va răzgândi să Îi urmeze Domnului. Dar aceștia s-au căsătorit și, fiind botezată și ea, au trăit ca frații, în curăție. Pentru acest lucru, fiind pârâți, au fost chinuiți și omorâți.

***

Trăind pe vremea împăratului Numerian, Sfântul Hrisant era din Alexandria, iar Sfânta Daria din Atena. Botezat în credința creștină și propovăduind cuvântul Domnului, Sfântului Hrisant îi fusese trimisă Daria de către tatăl lui, pentru a-l întoarce de la dreapta credință. Cei doi s-au căsătorit, dar nu numai că nu a putut să îl facă să se răzgândească, ci și ea a mărturisit iubirea Domnului și, spunându-i soțului ei despre planul ascuns, s-a botezat și ea și au trăit în curăție.

Pârâți la prefect, au fost judecați și chinuiți în multe feluri, încât tribunul militar, văzându-le credința și răbdarea, s-a întors la Hristos împreună cu familia sa și cu ostașii, fiind omorâți cu toții.

Sfinții Hrisant și Daria au fost aruncați într-o groapă și s-a turnat pământ deasupra lor, dându-și sufletele în mâinile Domnului.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria

În această lună (martie), în ziua a nouăsprezecea, pomenirea Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria.

Hrisant şi Daria au trăit pe vremea împăratului Numerian. Tatăl lui Hrisant se numea Polemon, avea rangul de senator şi era de fel din Alexandria, iar Daria era de fel din Atena.

Deoarece Hrisant fusese introdus de un oarecare creştin în tainele cele dumnezeieşti şi botezat în credinţa creştină şi începuse să propovăduiască pe Hristos, tatăl său i-a căutat o fecioară cu ţinuta aleasă şi frumoasă la înfăţişare, cu numele Daria, pe care a trimis de au adus-o tocmai de la Atena, căci socotea că Hrisant din dragostea faţă de această fecioară, avea să se întoarcă de la credinţa creştinilor.

După ce s-au căsătorit, Daria, care cunoştea ce voia tatăl lui Hrisant, nu numai că nu l-a putut convinge să se lepede de credinţa lui, ci ea singură s-a lăsat convinsă de el şi mărturisind soţului ei nelegiuirea pe care încercase să o facă, a primit Sfântul Botez şi au trăit mai departe amândoi într-o feciorie desăvârşită.

Fiind însă pârâţi la prefectul Celerin, acesta i-a dat în seama tribunului militar Claudiu, ca să-i cerceteze. Iar acesta chinuindu-i cu multe feluri de cazne, la care se găsea de faţă şi el cu ai lui, şi văzându-le curajul cu care răbdau chinurile, arătându-se ei mai presus de ele, s-a schimbat şi a crezut în Hristos atât el cât şi soţia lui Ilaria şi cei doi fii ai lor, Iason şi Mavru, şi o dată cu ei şi toţi soldaţii care

se găseau sub conducerea lui Claudiu, care cu toţii laolaltă au primit cununa muceniciei în ziua a nouăsprezecea a lunii martie. Lui Claudiu, legându-i-se o piatră de grumaz, a fost aruncat în adânc de apă; fiilor lui şi celorlalţi ostaşi li s-au tăiat capetele cu sabia.

Sfinţii mucenici Ilaria şi Claudiu

Sfântul Hrisant şi Daria au fost aruncaţi într-o groapă adâncă şi aruncându-se pământ de sus asupra lor, au primit acolo sfârşitul lor mucenicesc.

Diac. George Aniculoaie – Sinaxar - Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria

Sfântul Hrisant, fiul nobilului Polemie, a studiat la Roma în timpul împăratului Numerian (283-284). Dar după ce a citit Sfânta Scriptură, a părăsit învăţătura păgână şi a fost botezat de Cristofor, un preot creştin care i-a explicat şi tainele creştinismului.

Tatăl său a încercat în multe feluri să îşi convingă fiul să renunţe la credinţa creştină. A încercat să îl căsătorească cu o tânără fecioară pe nume Daria, una dintre cele mai înţelepte slujitoare ale zeiţei Atena. Toate încercările au fost în zadar, căci Daria a trecut şi ea la creştinism.

După un an, Polemie a murit, lăsând toată averea fiului său. Hrisant şi Daria au zidit în Roma două case mari, două mănăstiri, una pentru bărbaţi şi alta pentru femei.

În cele din urmă, Hrisant şi Daria au fost prinşi de prefectul Celerin. Hrisant a fost dus în faţa judecătorului Claudiu şi supus la nenumărate chinuri. Rămânând nevătămat, Claudiu a căzut în genunchi înaintea lui Hrisant şi s-a creştinat.

În urma acestei întâmplări, împăratul Numerian a poruncit ca Hrisant şi Daria să fie scoşi în afara Romei şi închişi de vii într-o peşteră. Mulţi alţi creştini au fost prinşi atunci şi îngropaţi odată cu ei.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria, Claudiu şi Ilaria

Sfântul Hrisant (†283) era din Egipt, dar s-a mutat la Roma împreună cu tatăl său Polemon, care era păgân. După ce a învăţat toată filosofia păgână, Hrisant a intrat în contact cu învăţătura creştină şi cu multă râvnă cerceta cuvintele Evangheliei şi ale apostolilor, adâncindu-le pe ele.

Şi zicea către sine: „Ţi se cădea ţie, Hrisante, să citeşti scrierile păgânilor câtă vreme nu cunoşteai lumina adevărului, iar acum, că ai aflat-o, păzeşte-o pe ea. Căci roadele ostenelilor se dau celor ce le cer, precum ai citit: Caută şi vei afla. Ai aflat aur, ai aflat argint, ai aflat pietre scumpe, dar le-ai aflat ca să şi urmezi ceea ce ai aflat. Deci, fereşte-te să nu-ţi pierzi comoara!”

La şapte zile după botezul său, Hrisant propovăduia cu mult curaj în popor pe Hristos Domnul.

Văzând ceea ce face fiul său, Polemon l-a căsătorit pe Hrisant cu o păgână, Daria, sperând ca aceasta să-l facă să renunţe la credinţa creştină, însă, ea a primit credinţa în Hristos, botezându-se în numele Preasfintei Treimi.

În acea vreme, creştinii erau prigoniţi la Roma, iar Hrisant şi Daria au fost aduşi la judecată în faţa tribunului Claudiu. Văzând tăria cu care cei doi au îndurat toate

chinurile pentru Hristos, însuşi tribunul, împreună cu soţia sa Ilaria, cei doi fii ai lor şi ostaşii au crezut în Mântuitorul Iisus Hristos.

Ajungând vestea până la împărat, acesta a poruncit ca toţi să fie ucişi. Astfel, Claudiu a fost înecat în apă, ostaşilor li s-au tăiat capetele, iar Hrisant şi Daria au fost îngropaţi de vii, primind astfel cununa muceniciei.

Moaştele lor au fost puse, pe vremea împăratului Constantin cel mare, în catacombele de pe calea Salaria din Roma.

Iulian Dumitraşcu - Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria, Claudiu şi Ilaria. Sfântului mucenic Marian diaconul

Sfântul mucenic Hrisant şi Sfânta muceniţă Daria - Hrisant a fost fiul nobilului Polemie. Tatăl său l-a dus la Roma pentru a studia învăţăturile păgâne în timpul împăratului Numerian (283-284). Însă Hristant a îmbrăţişat învăţătura creştină şi propovăduia pe Mântuitorul Iisus Hristos.

Citind Sfânta Scriptură, Hrisant s-a luminat şi părăsind învăţătura păgână, a fost botezat de Cristofor, un preot creştin care i-a explicat şi tainele credinţei creştine. Tatăl său a încercat în multe feluri să îşi convingă fiul să renunţe la credinţa creştină. A încercat să îl căsătorească cu o tânără fecioară pe nume Daria, una dintre cele mai înţelepte slujitoare ale zeiţei Atena. Toate încercările au fost în zadar, căci Daria a trecut şi ea la creştinism.

După un an, Polemie a murit, lăsând toată averea fiului său. Hrisant şi Daria au zidit în Roma două case mari, două mănăstiri, una pentru bărbaţi, a lui Hrisant şi a alta pentru femei, a Dariei. În cele din urmă, Hrisant şi Daria au fost prinşi de prefectul Celerin. Hrisant a fost dus în faţa judecătorului Claudiu şi supus la nenumărate chinuri.

Rămânând nevătămat, Claudiu a căzut în genunchi înaintea lui Hrisant şi s-a creştinat.

În urma acestei întâmplări, împăratul Numerian a poruncit ca Hrisant şi Daria să fie scoşi în afara Romei şi închişi de vii într-o peşteră. Mulţi alţi creştini au fost prinşi atunci şi îngropaţi odată cu ei.

Moaştele lor au fost găsite în timpul împăratului Constantin cel mare.

Tot astăzi, Biserica Ortodoxă pomeneşte pe Sfânta muceniţă Ilaria, soţia judecătorului Claudiu, care trecând la creştinism a primit moarte martirică din porunca împăratului Numerian, și pe Sfântul mucenic Marian diaconul.

Proloagele - Pomenirea Sfinților mucenici Hrisant și Daria († 283)

Luna martie în 19 zile: pomenirea Sfinților mucenici Hrisant și Daria († 283)

Sfântul Hrisant era fiul unui bărbat vestit din Alexandria Egiptului, anume Polemon, om de neam domnesc, însă păgân cu credința, care, cinstit fiind de împăratul Numerian (283-284) cu dregătoria de senator, în sfatul țării, s-a mutat din Egipt la Roma, împreună cu fiul său. Și se străduia Polemon să dea fiului său toată învățătura păgânească, cea mai înaltă a vremii sale, foarte bogat fiind.

Iar Hrisant, multă îndemnare spre îndeletnicirea cărturărească arătând, în scurtă vreme a ajuns a cunoaște toată filozofia păgână. Dar, aflând și de dumnezeiasca înțelepciune cuprinsă în Sfintele Scripturi, cu înfocată râvnă și cu multă luare aminte, cerceta cărțile Evangheliei și ale Apostolilor, adâncindu-le pe ele.

Și zicea către sine: ***"Ţi se cădea ție, Hrisant, să citești scripturile neamurilor, câtă vreme nu cunoșteai lumina adevărului, iar acum, că ai aflat-o, păzește-o pe ea. Că roadele ostenelilor se dau celor ce le cer, precum ai citit: "Caută și vei afla. Ai aflat aur, ai aflat argint, ai aflat pietre scumpe, dar le-ai aflat, ca să și urmezi ceea ce ai aflat. Deci, ferește-te să nu-ți pierzi comoara !"***

Și a ales, drept aceea, ca dascăl pe Carpofor preotul, care era iscusit în dumnezeieștile Scripturi, trăind ascuns într-o peșteră din munți. Și a auzit de la dânsul

Cuvântul lui Dumnezeu și taina credinței creștinești și, povățuindu-se de dânsul, în scurtă vreme a primit și Sfântul Botez. Și atât s-a întărit în sfânta credință și în dragostea lui Hristos, încât, la șapte zile după Botezul său, Hrisant a și început a propovădui, la arătare, în popor, pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Mâhnire mare a cuprins pe tatăl său, Polemon, când a văzut înflăcărarea fiului său, pe calea credinței și defăimarea zeilor și, mâniindu-se, l-a certat și l-a închis în casă. Dar, cu toate mustrările, Hrisant nu s-a lepădat de credința sa.

Deci, neputând el nicidecum să-l întoarcă, l-a însurat cu o fecioară frumoasă, însă păgână, pe nume Daria, din Atena, cu chip ca, aceea să-l facă pe Hrisant să-și lase credința lui cea creștinească, pentru dragostea ei. Dar, în loc să-l întoarcă pe el, ea însăși a primit credința în Hristos și, lepădându-se de păgânătate, a primit Sfântul Botez.

Și doreau împreună, cu atâta înflăcărare, a sluji lui Hristos, încât au făcut legământ amândoi să trăiască în deplină feciorie. Și își împărțeau multele lor avuții săracilor și întorceau pe mulți la credința lui Hristos, sfătuindu-i pe tineri la viața feciorească. Și le zideau acestora case deosebite, ca niște mănăstiri, case de tineri cu viață curată și case de fecioare, miresele lui Hristos.

Și s-a făcut fără de veste tulburare în Roma, că, acestea văzându-le, păgânii au mers la eparhul cetății, Celerin și s-au plâns de străina lucrare a lui Hrisant și a Dariei. Și îndată, acela a poruncit să-i prindă pe amândoi.

Deci, i-a dat, la întrebări, în seama unui tribun, anume Claudiu și a ostașilor lui și i-au supus la chinuri, silindu-i să lepede mărturisirea lui Hristos. Dar atât de mare a fost și tăria cu care Sfinții au îndurat chinurile, precum și înțelepciunea cu care ei au răspuns meșteșugitelor întrebări ce li se puneau, încât însuși Claudiu tribunul și ostașii lui au cunoscut dreapta credință și, lepădându-se de idoli, au crezut în Hristos.

Dar, ajungând vestea până la împărat, acesta a dat poruncă să fie uciși. Și s-a sfârșit Claudiu fiind înecat în apă, iar ostașii lui au fost uciși, tăindu-li-se capetele.

Deci, Hrisant și Daria au primit și ei moarte de mucenici, că, fiind aruncați într-o groapă, au fost înmormântați de vii, mărturisind pe Hristos până la capăt, la 19 martie, anul 283; iar moaștele lor au fost puse, pe vremea împărăției marelui Constantin, în catacombele de pe calea Salaria din Roma.

Întru această zi, Sfântul mucenic Panharie.

Când împărăţeau Diocleţian şi Maximian în Roma cea veche, toată lumea era plină de înşelăciunea idolească şi tot cel ce se mărturisea creştin, se lipsea nu numai de toată averea sa, ci, încă şi de viaţă, după ce, mai întâi, suferea tot felul de chinuri.

Deci, era atunci un oarecare, Panharie cu numele, din părţile Uzanilor, din Cetatea Vilapati, creştin din strămoşii săi, bărbat înalt de statură şi frumos. Şi, ducându-se la Roma, s-a împrietenit cu Diocleţian, datorită căruia a ajuns cel dintâi bărbat la curte şi foarte mult era iubit de împărat, încât, pentru multa dragoste ce aveau între ei, Panharie - vai nouă, s-a lepădat de credinţa lui Hristos şi s-a făcut de un cuget cu împăratul. Şi a poruncit împăratul să ia Panharie în fiecare an, de la împărăţie, multe venituri, unele cu hrisoave, iar altele numai din poruncă împărătească, ca, prin acestea, să aibă tot câştigul şi odihna.

Şi, înştiinţându-se de aceasta, fericita sa maică şi sora lui, prin scrisoare, îl sfătuiau pe el să aibă, în pomenirea sa, frica de Dumnezeu, apoi, înfricoşata Judecată şi-i adevereau lui ca să cunoască ce fel de făgăduinţă le-a dat Hristos, celor ce L-au cunoscut pe El şi L-au mărturisit, cu îndrăzneală, înaintea împăraţilor şi a domnilor, precum şi, dimpotrivă, ce fel de osândă au luat cei ce au tăgăduit şi s-au lepădat de dumnezeirea Lui, ca să nu-i fie necunoscute aceste lucruri. Pe lângă aceasta, i-au scris şi cuvântul Domnului, ce zice: "Omul de va dobândi toată lumea şi-şi va pierde sufletul său, nu va afla răsplată, deopotrivă, cu paguba sufletului său".

Acest fel de scrisoare primind de la maica sa şi citind-o Panharie, venindu-şi în sine, a început a plânge şi aruncându-se la pământ, striga: *"Miluieşte-mă, Doamne, Atotţiitorule şi nu mă ruşina pe mine, robul tău, înaintea îngerilor şi a oamenilor. Ci, fie-Ţi milă de mine, pentru mare îndurarea Ta"*.

Deci, văzându-l pe el cineva din palat, plângând şi rostind unele ca acestea, a vestit pe împărat.

Şi, mergând el de faţă i-a zis împăratul: "Spune-mi prea iubitule Panharie au doar nazarinean eşti ?"

Zis-a Sfântul: *"Nazarinean sunt, o împărate şi creştin"*.

Și împăratul i-a zis: "Leapădă-te de numirea aceasta, pentru dragostea mea cea către tine. Că știut să-ți fie, nu voi hotărî asupra ta moarte grabnică, până ce nu te voi topi mai întâi cu felurite chinuri."

Iar Sfântul i-a zis: *"Eu, împărate, pentru că m-am făcut de un cuget cu tine până acum, mă cutremur și mă tem, ca nu cumva venind foc din cer, să mă ardă. Ci, de acum înainte, să nu-mi fie mie a mă lepăda de Hristosul meu, chiar dacă astăzi, sau după mulți ani, cu multe chinuri, precum zici tu, vei topi trupul meu".*

Atunci, fiind dezbrăcat Sfântul, l-au bătut cu vine de bou și, toată curtea fiind de față, a zis împăratul: "Știți că Panharie, marele dregător al împărăției, a căzut în credința galileenilor. Deci, spuneți-mi mie, ce îi voi face lui ?"

Iar ei au zis lui: "Poruncește, împărate, ca el să fie bătut în piață, gol fiind, apoi să fie trimis la stăpânitorul din Nicomidia, spre a fi pedepsit acolo, de acela. Ca să nu ne facem și noi părtași la sângele lui, iubit ție fiindu-ți".

Deci, a plăcut sfatul acesta împăratului, că mult îl iubea pe el și nu voia să vadă moartea lui. Și, aducându-l pe el în piață, l-au bătut cumplit, apoi, dându-l ostașilor, împăratul a poruncit să se facă scrisorile către stăpânitorul din Nicomidia, în multe chipuri îndreptățind moartea Sfântului.

Și, mergând Sfântul la Nicomidia și înfățișându-se înaintea stăpânitorului, fiindcă era silit de acela la răspunsuri, a zis: *"Iată, din împărătească poruncă, ai înțeles cine sunt; deci, dar, fă cele ce socotești, cu osârdie și fără frică".*

Și stăpânitorul a zis: "Cum îți este numele ?"

Și mucenicul a răspuns: *"Panharie îmi este numele. Creștin am fost din strămoși și, amăgindu-mă de înșelăciunea împăratului, m-am făcut de un cuget cu el, rău socotind. Dar, îndreptându-mă, cu ajutorul lui Dumnezeu, de maica și de sora mea, m-am apropiat de Hristosul și Dumnezeul meu și, acum, mă grăbesc să mor pentru El, ca să șterg lepădarea de El, pe care am săvârșit-o".*

Iar stăpânitorul i-a zis: "Lasă acestea, ce zici și fă porunca împăratului; nu vreau ca pomenirea unui astfel de om, bine încuviințat și frumos ca tine, să se piardă de pe pământ".

Iar Sfântul i-a zis lui: *"Această pierzare, ce zici, este vremelnică, dar pricinuitoare de veșnică viață, celor ce au ales-o pe ea, pentru Hristos".*

Deci, văzând neînduplecarea lui, stăpânitorul a dat hotărârea și, după ce și-a făcut rugăciunea, i s-a tăiat capul mucenicului lui Hristos, Panharie, în 19 zile ale lui martie, în Nicomidia. Și așa a luat fericitul cununa muceniciei.

Întru această zi, cuvânt despre o femeie, ce și-a înjunghiat pe cei doi copii ai săi.

Ne spunea monahul Paladie, zicând: "Am auzit de la un corăbier, care spunea așa: "Plutind pe mare", zicea, "odată, aveam în corabie bărbați și femei. Și, dacă am ajuns în larg, pe când alte corăbii călătoreau bine, unele spre Constantinopol, altele spre Alexandria, altele aiurea, vântul fiindu-le bun, corabia noastră nu putea merge mai departe. Și așa am petrecut trei zile, corabia nemișcându-se din loc, iar eu, întru necaz fiind și întru nedumerire, mă întrebam ce putea fi aceasta. Și, fiind necăjit pentru corabie, ca un cârmaci ce eram, am început a ruga pe Dumnezeu; și toți, cei ce erau cu mine, au făcut asemenea.

Iar odată, mi-a venit un glas, grăindu-mi mie: "Aruncă pe Maria întru adânc și cu bine vei pluti".

Iar eu, nedumerindu-mă, am grăit: "Ce oare va să fie aceasta ? Și cine este Maria ?" Și aceasta spunând, iarăși mi-a venit glasul, grăindu-mi mie: "Am zis ție, aruncă pe Maria jos și veți fi mântuiți".

Atunci, așa socotind, îndată am strigat: "Maria !"

Iar aceea dormea pe așternutul ei și mi-a răspuns, grăind: "Ce poruncești stăpâne ?"

Și am zis ei: "Te rog să vii aici."

Și, sculându-se, îndată a venit și, venind, am luat-o pe dânsa singură și i-am zis: "Vezi, soră Maria, ce fel de păcate am eu, încât pentru mine, toți veți pieri."

Iar aceea, mult suspinând, a zis: "Cu adevărat, domnule cârmaci, eu sunt păcătoasa."

Și am zis către dânsa: "Ce păcate ai ?"

Iar ea mi-a zis: "Cumplite pentru mine, vai mie ! Că nu este păcat, pe care eu nu l-am făcut și pentru păcatele mele, toți veți pieri."

Atunci mi-a mărturisit toate pe rând, grăind: "Cu adevărat, domnule cârmaci, eu, păcătoasa și foarte ticăloasa, am avut bărbat și doi copii și când unul era de nouă ani, iar altul de cinci ani, a murit bărbatul meu și am rămas văduvă. Și viețuia aproape de mine un oarecare ostaș și am vrut a mă mărita cu dânsul. Și am trimis pe cineva la el, iar acela a zis: "Nu voi lua femeie ce are copii de la alt bărbat", iar eu ticăloasa, auzind că nu vrea să mă ia pe mine, pentru copii, și aprinzându-mă mult cu dragostea către dânsul, am înjunghiat pe amândoi copiii mei și am trimis către dânsul veste: "Iată, acum nu mai am nici un copil."

Iar ostașul, auzind ceea ce am făcut copiilor mei, a zis: "Viu este Domnul, Cel ce în ceruri locuiește, că nu o voi lua pe ea." Aceasta auzind, eu, ticăloasa, m-am temut ca nu după Lege să fiu chinuită și ucisă și am fugit."

Acestea auzind de la femeia aceea, nici așa nu am vrut a o arunca pe ea întru adânc, ci am zis ei: "Iată, eu voi intra în barcă și, să știi, femeie, că, de va merge corabia cea mare, apoi numai păcatele mele au ținut-o pe ea."

Și, dacă m-am pogorât în barcă, nu s-au mișcat din locul lor nici corabia cea mare, nici barca. Atunci, am intrat eu în corabia cea mare și am grăit femeii: "Pogoară-te tu în barcă."

Iar aceea s-a pogorât și, îndată, barca, puțin depărtându-se, s-a scufundat în adânc, iar corabia cea mare a mers așa de bine, încât, în trei zile, am străbătut, plutind, cât aveam să mergem în cinci zile.

Întru această zi, cuvânt al lui Atanasie, egumenul Sinaiului, despre aducerea ami-nte a răului.

Mult poate rugăciunea dreptului, care se ajutorează cu fapta. Dar se ajutorează, dacă cel ce se căiește va începe a se osteni și roade de pocăință a face. Iar, dacă de o parte zidești, iar pe alta risipești, apoi ce folos va fi ? Fără numai greutate își dobândește lui. Că mare răutate este ca, adică, să meargă cineva la biserică, având

invidie asupra altcuiva: căci, cum o să se roage cu o minciună, zicând la rugăciune: "Tatăl nostru, iartă-ne nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri?"

O, omule, care grăieşti şi fără de minte te osteneşti la rugăciune, purtând în inima ta veninul vrăjmaşului, cum strigi, cu minciună, la Dumnezeu: "Iartă-mi mie, precum şi eu am iertat ?" Oare să te rogi ai venit, sau ca să minţi ? Oare să câştigi darul, sau mânie să primeşti ? Mântuire voieşti să iei, sau osândă ? Au nu auzi ce spune preotul, în vremea dumnezeieştii Liturghii: "Să ne iubim unii pe alţii", adică să lepădăm toate nedreptăţile şi asprimile inimii ? Ce faci, omule ?

Îngerii slujind, heruvimii cei cu ochi mulţi acopăr Trupul lui Hristos pe Sfânta Masă şi serafimii, cei cu şase aripi, cântă cântarea întreit sfântă şi cu multă frică stau înainte, iar preotul, pentru tot poporul rugându-se, Duhul Sfânt se pogoară şi îngerii scriu numele celor ce fără răutate intră în biserică; cum, oare, iubitule, de nu te înspăimântezi ? Sau cum ceri iertăciune, iar tu nu ierţi. Că de nu vei ierta, pe cei ce ţi-au greşit ţie, nici Domnul nu te va ierta pe tine. Iar de vei ierta, iertat vei fi; şi de vei milui, miluit vei fi.

Să nu zici: "De multe ori am iertat pe fratele meu şi iarăşi rău mă ocărăşte şi multe răutăţi aduce asupra mea şi nu pot să-l mai iert pe el". Nu, iubitule, să nu zici acestea, ci să te asemeni cu Ştefan şi cu Iacov, ruda Domnului şi să te rogi pentru cei ce-ţi fac ţie rău.

Şi Stăpânului tău, Celui ce a primit moarte pentru noi, să te asemeni; să rabzi răutatea şi ocara de la prietenul tău, ca să ţi se ierte păcatele cele multe.

Să fugim, fraţilor, de păcatul cel amar al aducerii aminte de rău, pentru că tot păcatul, în scurtă vreme, se săvârşeşte şi degrabă trece, dar pomenirea de rău este o patimă cumplită înfocată. Că, cineva, ori umblând, ori şezând, ori sculându-se, veninul balaurului în inima sa îl poartă. Cel ce se lasă cuprins de această patimă, nu va moşteni Împărăţia lui Dumnezeu şi iertării nu se va învrednici. Că, pentru acela, nici o faptă bună nu se foloseşte, nici postul, nici milostenia; că pomenirea de rău pe toate le pierde.

Deci, de-ţi vei aduce darul tău la altar şi acolo îţi vei aminti de răutate, mergi, mai întâi, de te împacă şi, aşa, să-ţi aduci darul şi primit va fi.

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria şi a celor împreună cu dânşii

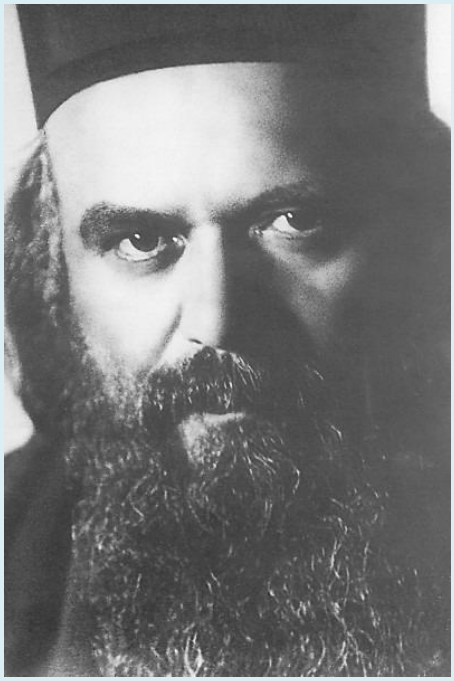

Sfântul Hrisant a fost fiul lui Polemius, distins patrician care se stabilise la Roma venind din Alexandria. Fiu al unor părinţi ce aparţineau marii aristocraţii, Hrisant a studiat la cele mai înalte şcoli, cu preceptorii şi profesorii cei mai învăţaţi şi mai celebri. Dar înţelepciunea lumii nu a avut darul să convingă mintea lui de adevărul mai adânc al vieţii după care înseta sufletul său. Din cauza aceasta, el suferea, fiind profund nefericit.

Dar Dumnezeu, Proniatorul a tot şi a toate, a cunoscut inima lui Hrisant şi a mângâiat-o. Într-o bună zi i-a căzut în mâini un exemplar al Sfintelor Evanghelii care includea şi Faptele Apostolilor. Citindu-le, în inima lui Hrisant a strălucit adevărul şi el a dorit de îndată un învăţător, pe care 1-a găsit în persoana lui Carpofor, care 1-a învăţat cu pricepere şi 1-a botezat.

Acest lucru nu a fost pe placul lui Polemius, tatăl tânărului, care a făcut tot posibilul să-1 îndepărteze pe fiul lui de la credinţa în Hristos. Nereuşind, întunecatul tată a încercat mai întâi să-1 corupă, aducându-i alături o femeie desfrânată. Dar Hrisant a fost mai tare şi a biruit, păstrându-şi castitatea.

Atunci tatăl 1-a silit să o ia în căsătorie pe Daria, o tânără păgână. Dar Hrisant a sfătuit-o pe Daria să îmbrăţişeze credinţa în Hristos şi să fie de acord să trăiască împreună cu el ca frate şi soră, afişând în afară viaţa obişnuită a căsătoriţilor.

După moartea tatălui său Hrisant a început să-L mărturisească pe Hristos pe faţă şi să vieţuiască în văzul lumii aşa cum se cuvine unui creştin, aşa făcând şi întreaga casă a lui, soţia lui Daria şi toate slugile.

În timpul domniei lui Numerian au venit şi prigonirile, iar Hrisant şi Daria au fost cumplit chinuiţi pentru credinţa lor în Hristos.

Chiar toţionarul Claudius, văzând puterea şi răbdarea acestor nobili mucenici precum şi minunile care se întâmplau în timpul agoniei lor, a îmbrăţişat credinţa în Hristos împreună cu toată casa lui. Pentru aceasta Claudius a fost omorât prin înecare. Amândoi fiii lui au fost de asemenea omorâţi prin decapitare. Soţia lui, după ce şi-a rostit rugăciunile, a fost omorâtă prin spânzurare.

Daria a rămas atât de neclintită în torturile sălbatice la care a fost supusă, încât păgânii au început să strige: „Daria este zeiţă!"

La urmă torţionarii au hotărât ca Hrisant şi soţia lui Daria să fie îngropaţi de vii în gropi adânci, astupate cu pietre: aşa s-au înfăţişat înaintea lui Dumnezeu aceste suflete nobile, mai tari decât diamantul. Mai târziu, deasupra acestei gropi s-a înălţat o biserică.

Dar până atunci, creştinii obişnuiau să se strângă într-o peşteră situată lângă această groapă, unde făceau rugăciuni întru pomenirea mucenicilor Hrisant şi Daria.

Auzind aceasta, păgânii au atacat obştea creştinilor, i-au omorât pe toţi şi au astupat peştera. Omorându-i, păgânii nu au făcut decât să trimită în Împărăţia Cerurilor pe această sfântă obşte a creştinilor iubitori de Hristos şi de mucenicii Lui.

Slăviţii mucenici Hrisant şi Daria, precum şi obştea creştinilor cea împreună cu dânşii, printre care Diodor, preotul şi Marian, diaconul au luat mucenicia pentru Hristos la Roma, la anul 284 după Hristos.

Cântare de laudă la Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria

Sfântul Hrisant pe soţia lui Daria o sfătuieşte:
Minciuna la spate departe arunc-o,
Fecioară,
Şi chipul cioplit Dumnezeu
Nu-l socoti;
Lumea adevărul
Nu-l va putea grăi niciodată.

Hristos Dumnezeu singur,
El este adevărul,
Unul Dumnezeu nevăzut este adevărul,
Adevărul Preasfintei Treimi.

El a făcut toate câte sunt şi se văd,
Şi oştirile celor fără de trup.

Iar peste toată zidirea
Pe om l-a creat
şi stăpân l-a făcut.

Cel Unul, Viu şi Nemuritor,
Din pământ dă viaţă spre folosinţa
oamenilor.
El pe ei îi îmbracă bogat cu duh puternic.
Bogăţie duhovnicească îmbelşugată
Ne este nouă sufletul nostru,
îmbrăcat în ţărâna
Acestui trup.

De suflet să grijim cu dragoste,
Iubită Daria,
Precum Hristos a grijit
De Mireasa Lui, Biserica.

O, fecioară, dispreţuieşte trupul,
Căci el nu duce decât
La durere şi la suspin.

Dumnezeu la vasul gol al trupului
Nu cată,
Ci El voieşte floarea cea scumpă
Ce creşte din el.

O, fecioară, iată noi
Cu moartea suntem înveşmântaţi,
Iată moartea mâine ne culege:
Să ne împodobim aşadar sufletele
Cu floarea scumpă a virtuţilor,
Să semănăm sămânţa scumpă
A florii virtuţilor
Cu credinţă în Hristos,
Să o acoperim cu nădejde
Şi cu dragoste,
Să o udăm cu Duhul de Viaţă Dătător,
Să o plivim de buruienile păcatului,
Şi să o lăsăm să crească frumos,
Floarea evlaviei,
Floarea milostivirii,
Floarea pocăinţei,
Floarea răbdării,

Floarea înfrânării,
Floarea ascultării.

Cântare a cerului este sufletul tău,
Fecioară.

Fie sufletul tău,
Fecioară,
Grădină înflorită de mai,
îmbălsămată.

În ea Dumnezeu locuiască,
Cel care Sieşi a zidit-o.

Fecioara Daria
Pe logodnicul ei soţ
Hrisant îl ascultă,
Şi cu dragoste sufletul
Prin el lui Hristos şi-l cunună.

Ea trupul la chinuri şi-l dă,
Cu Hrisant împreună,
Soţul ei, duhovnicescul ei frate iubit.

Pe ei Dumnezeu în Rai îi sădeşte
În grădina cea scumpă,
Raiul mult iubit.

Sinaxar - Sfinţii Hrisant şi Daria

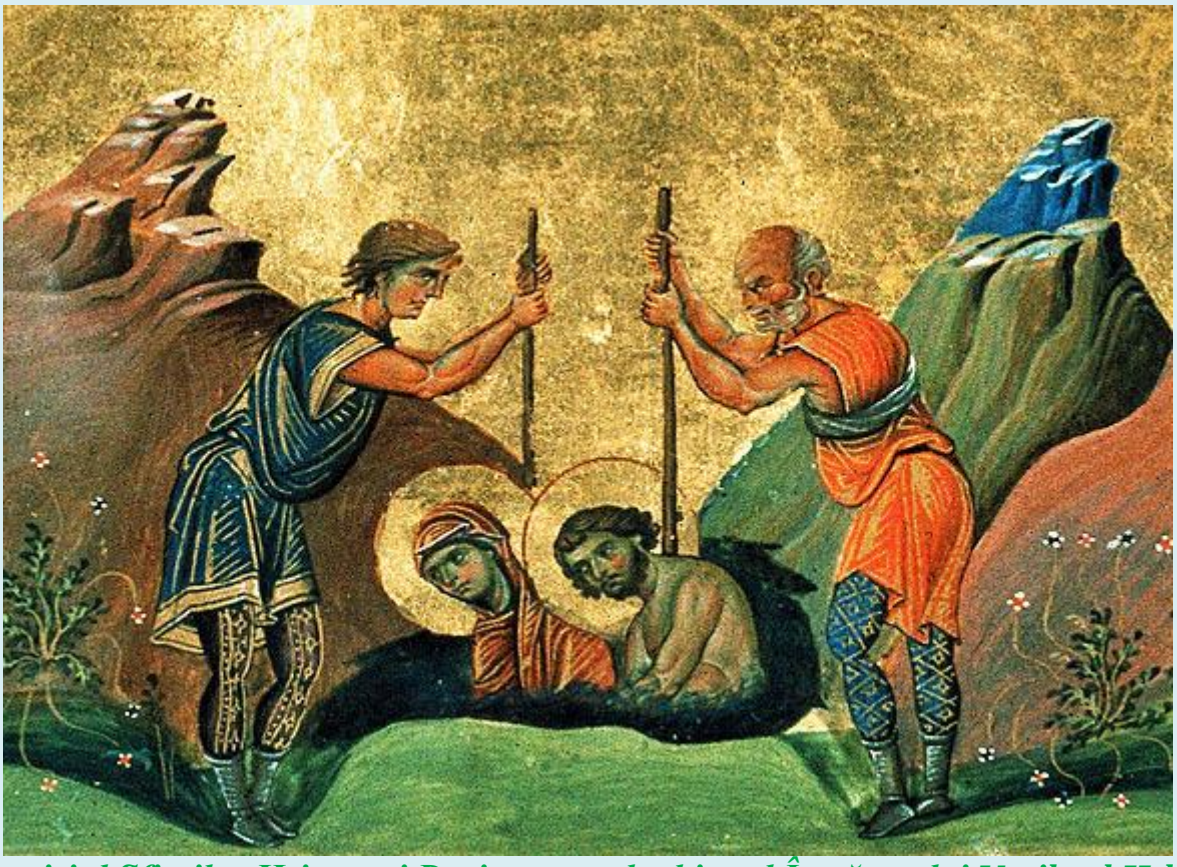

Martiriul Sfinţilor Hrisant şi Daria - monologhionul Împăratului Vasile al II-lea macedoneanul, Bizanţ, 985

Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria au trăit în vremea împăratului Numerian (283-284 d. Hr.).

Sfântul Hrisant se trăgea după neam din Alexandria şi era fiul unui senator păgân, pe nume Polemon. Înştiinţându-se acesta că fiul său fusese învăţat tainele cele dumnezeieşti şi botezat în numele Sfintei Treimi de un oarecare creştin, l-a închis şi pentru a-l întoarce de la credinţă creştină, i-a adus de soţie pe frumoasa, dar păgâna, Daria, care era de fel din Atena.

Cu Daria însă, în loc să-l atragă pe soţul ei, Hrisant, la păgânism, s-a întâmplat contrariul: a crezut şi ea în Hristos şi s-a botezat.

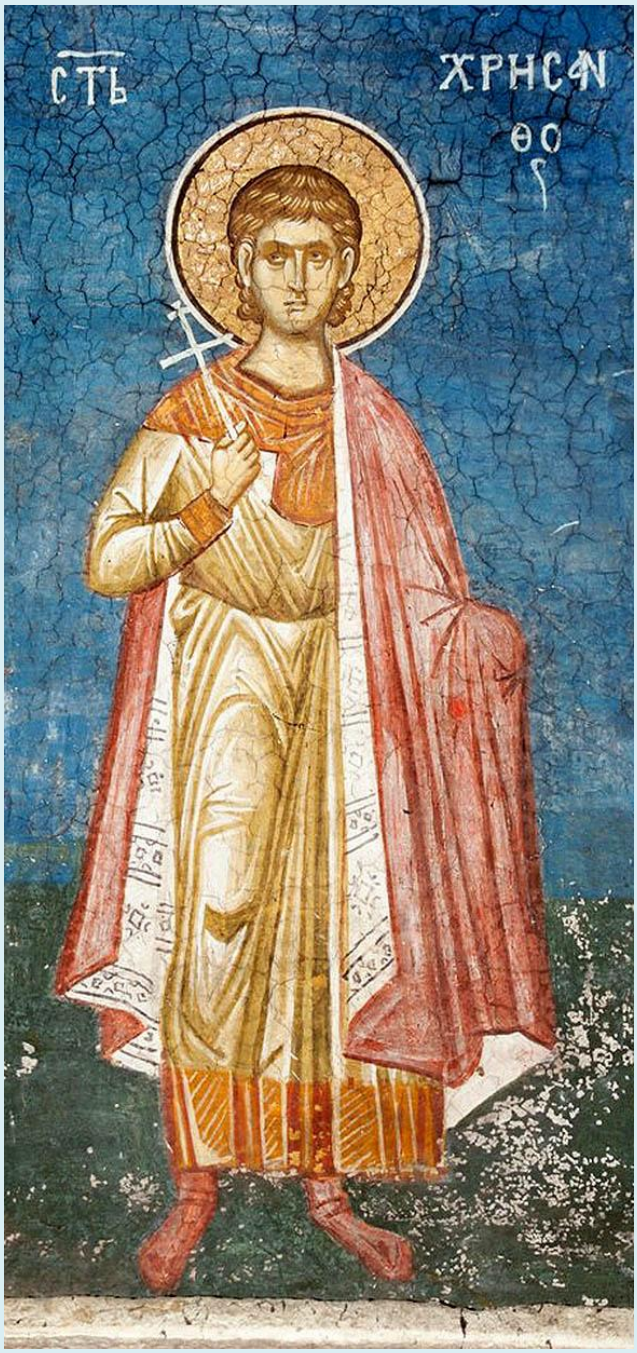

Sfântul Hrisant, frescă, mănăstirea Decani, Serbia, sec. XIV

Atunci au fost pârâţi la prefectul Celerin, iar acesta i-a dat pe mâna tribunului militar Claudiu şi astfel, a început martiriul lor. Răbdarea şi stăruinţa mucenicilor l-au uimit însă pe Claudiu, care împreună cu soţia sa Ilaria, şi cei doi fii ai lor, Iason şi Mavros, şi odată cu ei şi ostaşii acestuia, au crezut în Hristos.

În cele din urmă, Sfinţii Hrisant şi Daria au fost aruncaţi într-o groapă adâncă şi îngropaţi de vii, primindu-şi, astfel, cununa mucenicească în anul 283 d. Hr.

Sfinţii Hrisant şi Daria, manuscris georgian, mănăstirea Iviron, Athos, sec. XV

Tropar: Mucenicii Tăi, Doamne, Hrisant şi Daria, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Sedealnă: Frumuseţea cea prea aleasă ai dorit-o şi frumuseţile cele văzute le-ai trecut cu vederea şi prin cuvintele tale cele de aur ai adus la Hristos, mucenice Hri-

sant, fericite, pe Daria cea măritǎ, care a răbdat chinuri şi pe tirani i-a ruşinat. Cu care, împreună, adu-ţi aminte de noi toţi, cei ce săvârşim cu credinţă pomenirea voastră.

Pentru rugăciunile Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria, Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-ne!

Sursa: **https://www.pemptousia.ro/2014/03/sfintii-hrisant-si-daria-19-martie/**

Sfinţii Crisant şi Daria (sec. al III-lea) (soţi martiri)

Istorisirea martiriului Sfântului Crisant şi al soţiei sale, Daria, le-a dat scriitorilor bisericeşti prilejul de a expune pe larg frământările sufleteşti şi încercările prin care aveau de trecut cetăţenii romani din înalta societate în drumul spre Hristos. Pornind de la întrebările şi răspunsurile, în general, scurte, consemnate de actele oficiale şi de la relatarea sumară a faptelor privitoare la convertirea, judecarea şi executarea martirilor, scriitorii de mai târziu au întocmit tablouri vii, în care să poată fi citite cu claritate gândurile şi sentimentele fericiţilor eroi ai credinţei şi minunata lucrare a puterii şi bunătăţii divine.

Istoria Sfântului martir Crisant începe cu venirea la putere a împăratului roman Valerian (253-260), când nobilul Polemius este chemat de la Alexandria la Roma şi i se oferă unul dintre primele locuri în Senatul roman. El vine împreună cu fiul său, Crisant, un tânăr deosebit de înzestrat, care îi obosise pe profesorii din Alexandria cu întrebările lui despre problemele mari ale sensului şi valorii vieţii umane. Ajuns în Capitala Imperiului, el continuă cu pasiune cercetările sale; citeşte cu nesaţ operele marilor filosofi, discută cu retori şi scriitori, dar nu află răspunsul care să-i aducă liniştea.

Atunci, Dumnezeu răspunde dorinţei sale după adevăr, dispunând astfel lucrurile încât să ia cunoştinţă de Sfânta Evanghelie. După ce a citit-o cu deosebită atenţie, a simţit cum în sufletul său a coborât o lumină dulce şi a spus: ***„Prea mult timp ai pierdut, Crisant, răsfoind cărţile întunericului; iată că acum ai văzut lumina adevărului. Ar fi oare înţelept să respingi aceste raze strălucitoare şi să te întorci***

la minciună? Tu ai descoperit o comoară de aur şi cele mai preţioase pietre: ai grijă să nu-ţi fie răpită, şi astfel, să pierzi roadele muncii tale”.

Odată, aflându-se într-o călătorie în afara Romei, l-a întâlnit pe pustnicul Carpofar, care îşi petrecea zilele într-o peşteră, în rugăciune şi citirea cărţilor sfinte. După mai multe zile de discuţii, nobilul Crisant a cerut şi a primit Sfântul Botez.

La întoarcerea în oraş, cei din casă au observat o schimbare totală în purtările lui şi, spre uimirea lor, l-au auzit vorbind despre Hristos şi despre frumuseţea învăţăturilor sale. Înspăimântaţi, l-au înştiinţat pe Polemius, atrăgându-i atenţia că purtarea lui Crisant i-ar putea aduce mari neplăceri şi chiar să-l compromită în faţa împăratului. Plin de mânie, tatăl porunceşte să fie aruncat în închisoare şi să nu i se dea decât foarte puţină mâncare, până ce îşi va reveni.

Ca un adevărat iubitor al lui Hristos, tânărul nobil a simţit o bucurie nespusă, gândindu-se că participă la suferinţele învăţătorului său divin şi, în loc să arate părere de rău pentru starea în care se afla, el a devenit mai convins şi mai hotărât în credinţa sa.

În faţa acestei situaţii, Polemius, sfătuit de unii prieteni, a recurs la un alt mijloc. A poruncit să se pregătească un ospăţ splendid, cu cele mai frumoase sclave care să servească la masă, iar Crisant să fie îmbrăcat în veşmintele sale cele mai preţioase. Adus în mijlocul oaspeţilor, tânărul a înţeles primejdia în care se afla şi, spun Actele martiriului său, a recurs la arma mântuirii, rugăciunea: ***„Doamne, vino în ajutorul meu! Ştiu că este cu neputinţă să rămân curat dacă Tu nu-mi dai acest har. Apără-mă de ispitele care mă asaltează”.*** Abia a terminat rugăciunea şi toate fetele care se aflau în sală au căzut într-un somn adânc, din care nu au putut fi trezite decât după ce au fost transferate într-o altă cameră.

Polemius a cerut ajutorul unei preotese a zeiţei Minerva, o tânără deosebit de frumoasă şi inteligentă, cu o mare putere de convingere. Daria, acesta era numele preotesei, a îmbrăcat podoabele ei fermecătoare şi s-a prezentat în faţa lui Crisant. ***„Ceea ce mă aduce alături de tine nu este o pasiune josnică, ci rugămintea cu lacrimi a tatălui tău, care doreşte să te întorci la cultul slăvit al zeilor noştri”, a început Daria.***

Crisant a răspuns: ***„Dacă eşti în măsură să mă convingi cu dovezi temeinice, voi răspunde cu plăcere dorinţelor tatălui meu şi rugăminţilor tale”.***

Actele martiriului Sfântului Crisant consemnează în continuare o discuţie îndelungată, de fapt, o critică la adresa cultului zeilor.

Crisant spune: ***„Voi mă constrângeţi să venerez ca zei nişte blocuri de piatră îmbinate între ele cu cuie şi plumb. Crezi că pot să ador eu un Jupiter desfrânat, un Mercur hoţ, un Hercule asasin, o Veneră neruşinată? Ce fel de dumnezeire poţi recunoaşte tu, Daria, în aceşti criminali? Noi nu trebuie să venerăm şi să iubim decât fiinţele care strălucesc printr-o sfinţenie desăvârşită şi o glorie fără pată. Or, ce sfinţenie afli în Saturn, care-şi devorează copiii îndată după naştere? Şi ce este lăudabil în tatăl său, Jupiter, asasin şi uzurpator, care a comis atâtea crime câte zile a trăit? Şi ce putem spune despre sfinţenia Junonei, a zeiţei Palas sau a zeiţei Venus?... Sunt de plâns cei care cinstesc şi venerează asemenea zei”.***

Daria răspunde: ***„Ştiu foarte bine că toate acestea nu sunt decât ficţiuni ale poeţilor şi nu merită nici o atenţie; dar de ce nu ţii seamă de ceea ce ne învaţă filosofii? Ei ne arată că toate divinităţile reprezintă alegoric forţele vii ale Universului. Saturn este timpul, Jupiter - Soarele, Junona - aerul, Venera - focul, Neptun - marea, Ceres - Pământul; şi aşa sunt toate zeităţile”.***

La această explicaţie, Crisant întreabă: ***„Atunci, de ce să fabricăm imagini ale lor şi apoi să le venerăm? Dacă pământul este o zeiţă, nu ar trebui să împartă daruri adoratorilor săi? Or, pământul nu oferă nimic celor care îl adoră, ci numai celor care îl muncesc... Şi la fel se întâmplă cu toate elementele naturii. Ele sunt create pentru a fi de folos oamenilor, ca un dar al bunătăţii lui Dumnezeu. Este deci o nebunie să adorăm nişte obiecte care ne sunt inferioare. Acela merită închinarea şi recunoştinţa noastră, care ne-a dăruit aceste lucruri...”***

Cuvintele lui Crisant au convins-o pe Daria să renunţe la cultul zeilor şi să ceară Sfântul Botez. Pentru a da satisfacţie lui Polemius, s-au căsătorit în mod oficial, dar s-au hotărât să-şi consacre lui Dumnezeu fecioria lor.

Viaţa fericită a celor doi soţi a provocat o mare mişcare de convertire la credinţa creştină şi de practicare a castităţii perfecte în căsătorie.

Tribunul Claudiu, considerând că Daria şi Crisant sunt vinovaţi de cele ce se petreceau, i-a supus la diferite chinuri, dar toate instrumentele de tortură s-au sfărâmat şi, în cele din urmă, chiar călăii cereau să devină creştini.

Daria a fost dusă într-o casă de prostituţie, cu intenţia de a fi dezonorată. Dumnezeu a intervenit printr-un leu ce a scăpat din circ şi a alergat la locul infam, unde a apărat-o pe Daria de toate primejdiile.

Deoarece încercările de a-i face să se întoarcă la cultul zeilor au rămas zadarnice, prefectul oraşului, sau poate chiar împăratul Valerian în persoană, a dat poruncă să fie îngropaţi de vii într-o nisipărie, în afara oraşului, după poarta Salaria. Această pedeapsă a fost hotărâtă şi pentru a aplica legea care cerea ca vestalele ce au renunţat la virginitate să fie îngropate de vii.

Strâns uniţi sufleteşte în viaţa lor pământească, Crisant şi Daria nu au fost despărţiţi nici la moarte, nici în mormânt.

Creştinii au săpat în acel loc o galerie subterană în care au aşezat cu cinste trupurile martirilor. Când au venit peste un an să serbeze ziua martirului, fiind denunţaţi prefectului, acesta a dat ordin să se închidă gura galeriei şi să fie păziţi de ostaşi.

După ce Biserica şi-a recăpătat libertatea şi papa Demesus a început restaurarea catacombelor, galeria a fost deschisă din nou şi în faţa ochilor înmărmuriţi a celor de faţă a apărut o privelişte tulburătoare: o mulţime de schelete întinse pe pământ, între care se puteau distinge trupuri de copii, bărbaţi, femei şi preoţi, purtând încă în mâini vasele de argint cu care celebraseră tainele sfinte. Papa Demesus a dat ordin să nu se schimbe nimic, a zidit galeria, lăsând doar o mică deschizătură, prin care se vedeau sfintele relicve.

Din nefericire, galeria a fost devastată de către goţi, atunci când au invadat Roma, şi nu a mai rămas decât cripta cu osemintele Sfinţilor Crisant şi Daria.

În secolul al IX-lea, relicvele celor doi soţi au fost transferate la Abaţia „Sfântului Avold”, din Metz, în Nordul Franţei.

Numele personal Crisant, cu forma feminină Crisanta, provine din limba greacă şi este derivat din alăturarea cuvintelor Chryson = aur şi anthos = floare, însemnând „floare de aur” (ca şi cuvântul crizantemă). Astăzi se întâlneşte foarte rar.

Prenumele Daria, cu forma masculină Darie, este de origine din îndepărtata Persie; el a fost purtat de mulţi regi, printre care Darius I, al lui Istaspe, amintit în Scri-soarea a III-a a lui Eminescu. În limba persană apare ca un nume compus din două cuvinte care, alăturate, au înţelesul de „om care posedă bunuri” sau „om care menţine binele”

Căsătoria cale spre sfinţenie - Sfinţii Hrisant şi Daria

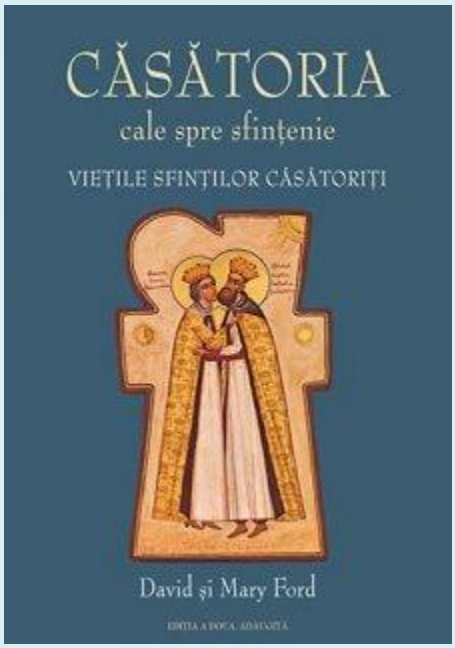

19 martie
Alexandria, Atena şi Roma

Hrisant a fost fiul unui om de neam domnesc şi senator, pe nume Polemon, care s-a mutat de la Alexandria la Roma. Hrisant a primit cea mai bună educaţie clasică cu putinţă, dar mintea şi sufletul său tânjeau după ceva mai mare.

Văzându-i foamea duhovnicească şi înşelarea minţii pricinuită de învăţătura păgânească, Atotmilostivul Dumnezeu i-a pus în mână cărţile Evangheliilor şi ale Faptelor Apostolilor, pe care citindu-le, i s-a descoperit Adevărul lui Hristos. Apoi a aflat un învăţător, pe preotul Carpofor, care i-a dat şi mai multă învăţătură şi l-a botezat.

Atunci Polemon a cerut unei frumoase tinere, o renumită filozoafă din Atena, pe nume Daria, să se căsătorească cu fiul său şi să-l facă să-şi schimbe cugetul în privinţa creştinismului. Planul a dat roade grabnice, dar nu aşa cum nădăjduia tatăl.

Hrisant s-a însurat cu Daria, dar curând a adus-o la adevărata filozofie - la adevărul şi viaţa în Hristos - şi ea s-a botezat. El a îndemnat-o să trăiască cu el în feciorie, ca amândoi să se poată dărui mai deplin slujirii în Hristos.

După moartea lui Polemon, ei şi-au mărturisit deschis credinţa în Hristos, învăţându-i pe oameni despre curăţia vieţuirii, infrânare şi bucuria vieţii afierosite lui Dumnezeu. Mulţi au crezut şi i-au urmat.

Dar închinătorii la idoli n-au putut suferi să-şi vadă puterile curmate şi lucrările ruinate de bunătatea acelei cuvioase perechi. Deci i-au pârât eparhului, învinovăţindu-i că învaţă pe femei să-şi lase soţii şi să urmeze lui Hristos.

Şi arătându-şi ei cu tărie dăruirea faţă de Hristos, au fost puşi la chinuri. Însă Dumnezeu i-a ajutat aşa de minunat că, suferind chinurile cu atâta vitejie, însuşi călăul, pe nume Claudie, s-a făcut creştin cu toată familia. Pentru aceasta el şi familia sa au suferit mucenicia.

Hrisant şi Daria au fost supuşi la mai mari chinuri, pe care Daria le-a răbdat cu atâta vitejie, că păgânii au strigat: „Daria este o zeiţă!”

La urmă ei au fost îngropaţi de vii într-un puţ adânc şi acoperiţi cu pietre. Mai târziu s-a zidit o biserică în acel loc.

Aceşti soţi propovăduitori şi împreună mucenici pentru Hristos au plecat din această viaţă către palatele cereşti în anul 283, la Roma, sub domnia împăratului Numerian.

Din „Căsătoria , cale spre sfinţenie”
Ed. Sophia 2001

Sfânta muceniță Ilaria, dimpreună cu Claudiu tribunul, soțul său, și cei doi fii, Iason și Mavru (19 martie)

Aceştia împreună cu preotul Diodor şi diaconul Marian pătimiră cu Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria (pomeniți deopotrivă în ziua de 19 martie).

Tribunul Claudiu îmbrăţişă credința în Iisus Hristos și primi botezul împreună cu soţia sa Ilaria și fiii lor, Iason şi Mavru, cu toţi ai casei, chiar şi soldaţii.

Când împăratul Numerian (283-284) află acest lucru, porunci să fie osândiți la moarte. Astfel Sfântul Claudiu fu înecat în mare, iar copiilor şi soldaţilor săi li se tăiară capetele.

Creştinii înmormântară sfintele moaşte ale mucenicilor într-o peşteră, unde Sfânta Ilaria mergea adesea la rugăciune.

Într-o zi, fiind urmărită, Sfânta Ilaria fu prinsă şi dusă spre chinuire. Sfânta îi rugă să o lase puţin să se roage şi făcând aceasta își dădu sufletul în mâinile Domnului. Un slujitor o îngropă în aceeaşi peşteră unde odihnea familia sa.

Moaştele Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria descoperite în Reggio Emilia - Italia

Potrivit sinaxarelor creştine, cei doi sfinţi ar fi fost ucişi în secolul III, după ce ar fi convins mai mulţi romani să se convertească la religia despre Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cu toate că nu se poate afirma că cele două schelete aparţin 100% lui Chrysanthus şi Dariei, specialişti consideră că toate dovezile tind spre această concluzie.

În 2008, muncitorii care lucrau la renovarea catedralei din Reggio Emilia, din nordul Italiei, au descoperit peste 300 de oase umane într-o criptă sigilată aflată sub altarul lăcaşului de cult. După o analiză amănunţită, arheologii au ajuns la concluzia că oasele formează două schelete aproape complete, unul de bărbat şi celălalt al unei femei, aflaţi într-o stare bună de sănătate la momentul morţii lor. Cele două cranii însă au fost descoperite într-un seif al catedralei, unde se crede că ar fi fost mutate în urmă cu circa 5 secole.

Analiza scheletului feminin a dus la concluzia că aparţine unei femei care a murit în jurul vârstei de 20 de ani (fapt confirmat apoi şi de rezultatele ADN). Echipa de arheologi au suspectat că s-ar afla în faţa rămăşiţelor Dariei, care, potritivit legendei, ar fi fost o fecioară vestală înainte de a se converti la creştinism. În schimb, cel de-al doilea schelet prezintă trăsăturile unuia masculin, dar unele oase nu par a fi pe deplin dezvoltate, ceea ce sugerează că bărbatul ar fi avut în jur de 17-18 ani la momentul decesului, ceea ce i-a determinat pe specialişti că creadă că ar putea fi rămăşiţele lui Chrysanthus. De asemenea, nici un schelet nu prezintă

urme de uzură fizică, ceea ce indică faptul că cei doi proveneau din straturile superioare ale societăţii romane. În plus, în oase s-au găsit urme de plumb, ceea ce era o boală exclusiv a aristocraţilor, deoarece acest metal era prezent în instalaţiile sanitare ale oraşului, care ajunseseră preponderent în casele celor bogaţi.

În urma datării cu carbon, s-a ajuns la concluzia că cei doi au fost ucişi undeva între anul 80 şi anul 340 d. Hr., ceea ce întăreşte şi mai mult supoziţiile arheologilor, deoarece sursele istorice afirmă că Daria şi Chrysanthus au fost martirizaţi în 283.

Martiriul celor doi sfinţi romani

Chrysanthus a fost fiul unui senator roman bogat şi s-a convertit la creştinism din adolescenţă. La aflarea veştii, tatăl său a făcut tot ceea ce era posibil pentru a-l determina pe fiul său să renunţe la noua religie, inclusiv a aranjat ca acesta să se căsătorească cu vestala Daria. Una din motivaţii este legată de mentalitatea din Roma Antică, unde se credea că religia şi politica sunt interdependente şi orice schimbare a uneia o afectează şi pe cealaltă.

Planul senatorului roman a eşuat, deoarece Chrysanthus a convertit-o pe Daria la creştinism, iar cei doi au jurat ca fiecare să îşi păstreze fecioria, lucru contrar normelor sociale din Roma antică. Mai mult decât atât, cei doi au început şi o operă de misionariat în rândul romanilor. Pentru acţiunile lor, cei doi au fost arestaţi şi torturaţi. Pedeapsa tipică pentru o vestală care şi-a încălcat jurământul ar fi fost moartea prin înfometare, iar pentru convertirea la creştinism ar fi urmat să fie obligată să se prostitueze. Înainte de momentul convertirii Dariei, mai erau doar

6 vestale, iar abandonarea vechii religii păgâne era privită drept un semn rău pentru viaţa oraşului.

Chrysanthus a fost trimis la închisoare, iar Daria obligată să se prostitueze. Totuşi cei doi martiri au fost salvaţi prin intermediul unor miracole - închisoarea s-a transformat într-o grădină, iar Daria a fost protejată de o leoaică. Cei doi sunt în final condamnaţi la moarte, fiind îngropaţi de vii în Roma.

Traducerea şi adaptarea: Pr. Ioan Valentin Istrati

Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta muceniţă Daria, model al femeilor culte și emancipate

Daria s-a născut în Atena în timpul împăratului păgân Numerian. Familia sa se număra printre cele mai înstărite din regiune, iar educația fetei a fost pe măsură. A devenit una dintre cele mai de seamă și mai înțelepte fecioare care aduceau jertfă zeilor la templu. Dar pe toate le întrecea frumusețea ei. Din fire era curioasă, iar asta a îndemnat-o să citească foarte mult. Oriunde își făcea apariția era în centrul atenției, iar publicul era captat.

De aceea nu s-a mirat când senatorul Polemon din Alexandria a venit în persoană să o cunoască și să o ceară în căsătorie pentru fiul lui, Hrisant. Desigur, și-a pus nenumărate întrebări, de ce nu a venit logodnicul în persoană, dar la aceste neliniști, senatorul i-a răspuns că fiului său creștinii i-au furat mintea și s-a botezat. Datoria ei, pentru care a și ales-o senatorul, era să îl farmece cu frumusețea ei și să îl facă să renunțe la crezul lui, pentru a aduce din nou jertfă zeilor. Pentru o fată cu educația și inteligența ei, această căsătorie a venit și ca o provocare, pe care a acceptat-o mai mult pentru a se testa pe sine.

În acest fel, Daria a ajuns să locuiască în Alexandria alături de socrul său, senatorul Polemon, și de soțul ei Hrisant. Imediat după nuntă, cei doi tineri au fost închiși într-o cameră pentru a se cunoaște și unde urma ca Daria să își înceapă misiunea pentru care a fost adusă.

Spre surprinderea ei, Hrisant era un tânăr frumos la chip, tânăr și de o inteligență superioară. Încă din primele momente de singurătate cu el, ea începe să îi vorbească frumos, să îi descopere slăbiciunile pe urma cărora să îi poată întuneca mințile. Încercările ei nu dau roade, iar Daria începe să fie iritată, rănită în orgoliu, iar apoi intrigată de acest tânăr. Așa că începe să vorbească cu el pentru a descoperi ce l-a îndemnat spre creștinism.

Astfel, Hrisant i-a povestit că, încă de mic, a fost educat să creadă în zei. Tatăl său l-a trimis să studieze la cele mai bune școli ale vremii, din Roma, dar totul a fost în zadar. Cu cât citea și învăța mai mult, cu atât în sufletul lui se năștеau mai multe întrebări cărora nu le găsea răspuns, până când s-a întâlnit cu preotul creștin Cristofor care i-a înmânat un exemplar al Sfintei Scripturi. Acesta a fost momentul când vălul de pe ochii lui a căzut și a cunoscut adevărata credință.

Daria l-a ascultat intrigată, întrebându-se ce poate cuprinde o simplă carte, încât să îl facă pe un tânăr așa de luminat și educat să se întoarcă împotriva tatălui său.

Hrisant a întrebat-o: „Pentru ce vă închinaţi pământului, văzduhului şi mării? Dacă pământul într-adevăr este zeu, precum voi ziceţi, apoi se cade că vouă, închinătorilor săi, să vă dea toate roadele fără a voastră osteneală, nearîndu-se, nici săpându-se. Dacă şi marea este zeu, apoi să înoţi pe ea fără vâsle; să te ducă ori unde vei voi şi să aştepţi peşte, nu din vânare sau din osteneala ta, ci, închinându-te mării ca unui zeu, prin rugăciune să ceri cele ce-ţi trebuie.”

Aceste cuvinte au pus-o pe gânduri pe fecioară. Iar Hrisant a continuat: toate acestea, pământ, văzduh şi mare „cu voia lui Dumnezeu slujesc la trebuinţele omeneşti. Cu porunca Ziditorului său, adăpându-se pământul cu ploaie şi cu rouă de sus şi cu razele soarelui încălzindu-se, răsar seminţele, cresc răsadurile şi aduc în vreme cuviincioasă roadele. Pentru aceasta, pe Unul Dumnezeu, Făcătorul, care pe toate le-a zidit şi nouă spre viaţă ni le-a dat, datori suntem a-L cinsti, iar nu lucrurile cele date nouă de Dânsul. Căci şi copiii care învaţă în şcoli, nu dau cinste cărticelelor, scândurilor şi hârtiilor, ci dascălilor. Deci, tămăduindu-se bolnavul, nu-i dă doctoriei închinăciune şi mulţumire pentru tămăduirea sa, ci doctorului care l-a tămăduit.”

Ascultându-l, inima Dariei nu mai era liniștită, întrebările legate de zeii săi erau tot mai multe, iar soțul său i-a răspuns la toate. I-a vorbit despre bunătatea, despre iubirea și despre Împărăția lui Dumnezeu. Încet, încet zilele treceau iar ea s-a convins că adevărata viață frumoasă este în religia soțului ei. Așa că au hotărât împreună să trăiască în curățenie și feciorie. Se rugau împreună, posteau și se

pregăteau pentru botezul Dariei. Văzându-i mereu împreună, senatorul Polemon era conins că a câștigat. După un an de la nunta fiului său el a murit, iar toată averea a rămas în grija lui Hrisant.

Soții au construit împreună două case, una în grija Dariei, una în grija lui Hrisant. Aici adunau și alți tineri creștini care hotărau să trăiască în curățenie și rugăciune. Și se adunau tot mai mulți. Acest lucru deranja pe tot mai mulți, astfel au fost pârâți eparhului Chelerin, care a trimis oști și i-a arestat pe amândoi. I-au supus la chinuri groaznice, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, erau mereu păziți și scăpați. Mulți dintre cei ce asistau la suferințele lor se botezau și credeau în Hristos.

Dacă pe Hrisant îl băteau, pe Daria au trimis-o într-o casă de toleranță pentru a fi batjocorită. Dar Dumnezeu a trimis un leu pentru a o păzi, iar animalul nu lăsa pe nimeni să se apropie de ea. O asculta și o păzea. Văzând acestea, prigonitorii au hotârât să dea foc casei și astfel să moară împreună fecioara și leul. Dar Daria i-a vorbit cu blândețe leului spunându-i să plece în pădure fără a răni pe nimeni, iar ea a ieșit afară.

Sfârșitul celor doi soți a fost tot împreună, au fost aruncați într-o groapă și acoperiți cu pietre și nisip. După moartea lor, mormântul a devenit loc de pelerinaj. În apropiere era o peșteră în care se adunau creștinii pentru a se ruga Sfinților mucenici și oficiau Sfânta Liturghie. Aflând despre acest lucru, guvernatorul a pus să fie zidită intrarea în peșteră cu tot cu creștini înăuntru. Atunci au murit foarte mulți clerici și mărturisitori.

Numele Daria este de origine persană și se poate traduce prin „a face bine”. Sfânta muceniță este pomenită în calendarul creștin alături se soțul său Hrisant în data de 19 martie.

Sursa:
https://radiorenasterea.ro/sfanta-mucenita-daria-model-al-femeilor-culte-si-emancipate/

Orthodoxwiki - Sfântul mucenic Hrisant al Romei

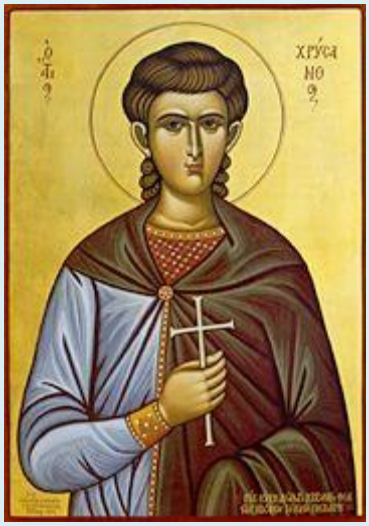

Sfântul, slăvitul și dreptcredinciosul mucenic Hrisant este un sfințit mucenic care a fost ucis în jurul anului 283 d.Hr.. El este prăznuit pe 19 martie împreună cu soția sa, Sfânta Daria.

Viața

Hrisant a fost singurul copil al unui nobil alexandrin care locuia la Roma. El a primit cea mai bună educație pe care o putea primi cineva în acea vreme și, după ce a citit cărțile păgâne care vorbeau despre creștinism, a decis să afle el însuși despre noua religie.

A primit o copie a celor Patru Evanghelii și a Faptelor Apostolilor. El le-a citit repede și s-a convertit la creștinism.

Tatăl său, după ce a aflat de convertirea fiului său, a încercat să-l ispitească pe Hrisant cu câteva prostituate. Hrisant le-a alungat pe toate și și-a păstrat fecioria.

Într-un final, tatăl său, aflat în culmea exasperării, i-a aranjat căsătoria cu o preoteasă fecioară a Atenei, pe nume Daria. Hrisant a fost de acord să se căsătorească, dar i-a spus Dariei că el intenționează să trăiască în castitate. Și Daria dorea să-și păstreze situația feciorelnică și s-a convertit la creștinism în ziua căsătoriei lor.

Împăratul Numerian, simțindu-se amenințat de numărul mare de oameni pe care Daria și Hrisant i-au convertit, a decis să-l tortureze pe Hrisant.

Atât Hrisant cât și Daria au primit moarte mucenicească fiind puși într-o groapă mare în pământ, după aceea fiind acoperiți cu stânci, care i-au zdrobit încet, până la moarte, în anul 283 d.Hr..

Imnografie

Tropar, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, Hrisant și Daria, întru nevoințele lor cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru, că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au și ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condac, glasul al 2-lea: Luminători luminoși arătându-vă, dumnezeieștilor mucenici Hrisant și Daria, cu lumina minunilor voastre străluciți toată făptura, risipind pururea noaptea cea adâncă a neputințelor; rugați-vă lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Iconografie

Dionisie din Furna arată că Sfântul mucenic Hrisant se zugrăvește ca un tânăr fără barbă, iar alături de el Sfânta muceniță Daria (Erminia picturii bizantine, Sophia, București, 2000, p. 200). Poartă în mână o cruce, semnul muceniciei lor.

Orthodoxwiki - Sfânta muceniță Daria

Sfânta muceniță Daria a trăit în secolul al III-lea, fiind martirizată împreună cu soțul ei, Sfântul Hrisant, în anul 283 d.Hr.

Prăznuirea ei în Biserica Ortodoxă se face pe 19 martie.

Viața

Sfânta Daria, în tinerețea ei, a fost preoteasă într-un templu păgân din Atena. I-a fost impus să se mărite cu Sfântul Hrisant, ca să îl convingă pe acesta să abandoneze creștinismul.

Când Hrisant i-a spus că vor trăi împreună în curăție precum fratele și sora, ea a fost de acord, dovedind că și ea și-a dorit să rămână fecioară. S-a convertit la creștinism în ziua nunții ei.

Apoi, treptat, ea a convertit un număr din ce în ce mai mare de călugărițe, fapt ce l-a îngrijorat pe împăratul roman, Numerian.

Numerian a trimis-o pe Daria la un bordel ca să îi piardă fecioria, dar de fiecare dată când un bărbat se apropia de ea, un leu o apăra. Văzând că nu poate fi pângărită, Numerian a condamnat-o la tortură prin lapidare. Păgânii, dacă au văzut că rezistă torturii, au strigat: "Daria este o zeiță! Daria este o zeiță!"

Tribunul militar Claudiu, căruia i se dăduse sarcina să-i tortureze pe Hrisant și Daria, văzând curajul cu care aceștia răbdau chinurile, arătându-se ei mai presus de ele, s-a schimbat și a crezut în Hristos, atât el cât și soția lui Ilaria și cei doi fii ai lor, Iason și Mavru, și o dată cu ei și toți soldații care se găseau sub conducerea lui Claudiu, care cu toții laolaltă au primit cununa muceniciei în ziua a nouăsprezecea a lunii martie.

Lui Claudiu, legându-i-se o piatră de grumaz, a fost aruncat în adânc de apă; fiilor lui și celorlalți ostași li s-au tăiat capetele cu sabia. Ei sunt cu toții prăznuiți tot pe 19 martie.

După ore lungi de tortură, Daria, împreună cu curatul ei soț, au fost aruncați într-o groapă mare în pământ. Groapa a fost apoi acoperită cu piatră, provocându-le o moarte lentă. Se întâmpla aceasta în anul 283 d.Hr., la 19 martie.

Imnografie

Tropar, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, Hrisant și Daria, întru nevoințele lor cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru, că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au și ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condac, glasul al 2-lea: Luminători luminoși arătându-vă, dumnezeieștilor mucenici Hrisant și Daria, cu lumina minunilor voastre străluciți toată făptura, risipind pururea noaptea cea adâncă a neputințelor; rugați-vă lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Iconografie

Dionisie din Furna arată că Sfântul mucenic Hrisant se zugrăvește ca un tânăr fără barbă, iar alături de el Sfânta mucenită Daria (Erminia picturii bizantine, Sophia, București, 2000, p. 200). Dionisie nu dă indicații de reprezentare pentru Sfânta mucenită Daria, dar potrivit Vieții sfintei mucenice, aceasta se zugrăvește tot tânără. Poartă în mână o cruce, semnul muceniciei lor.

Icoane

Ο Α. Μ. ΧΡΙΣΑΝΘΟΣ
ΔΑΡΕΙΑ
Η ΣΟΦΙΑ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΤΟΥΤΟΥ ΝΙΚΗ-
ΣΑΙ ΠΑΣΗ
ΤΗΝ ΘΕΟΥ
ΕΚΚΛΗ

SF. MC. HRISANT
SF. MC. DARIA
Ἡ ΣΟΦΙΑ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΤΟΥΤΟΥ ΜΩ-
ΡΙΑ ΠΑΡΑ
ΤΩ ΘΕΩ
ἐστί

19 martie

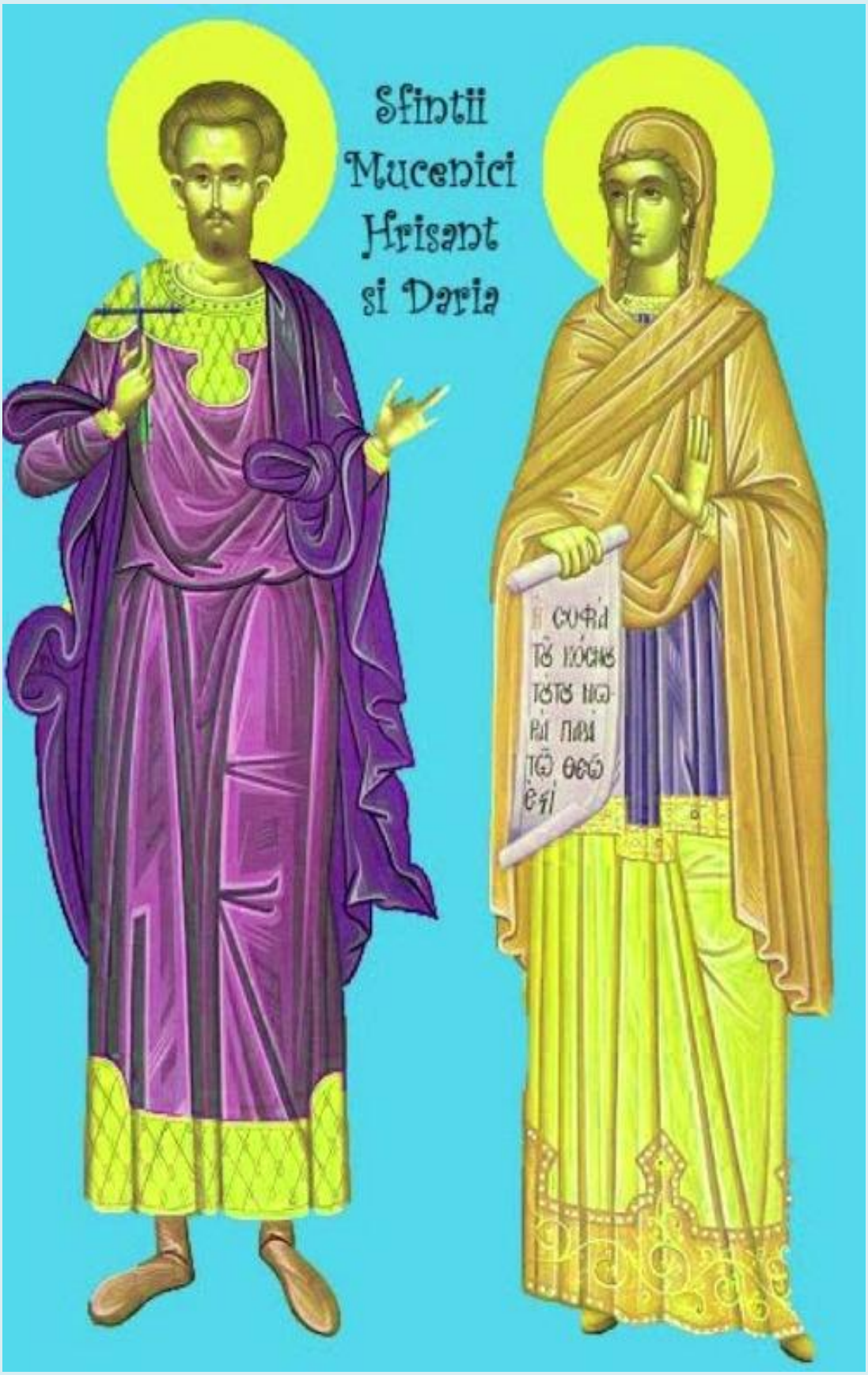
Sfintii
Mucenici
Hrisant
si Daria

ST. CHRYSANTHUS
ST. DARIA

Ὁ ἅγιος
Χρύσανθος
ὁ μάρτυς

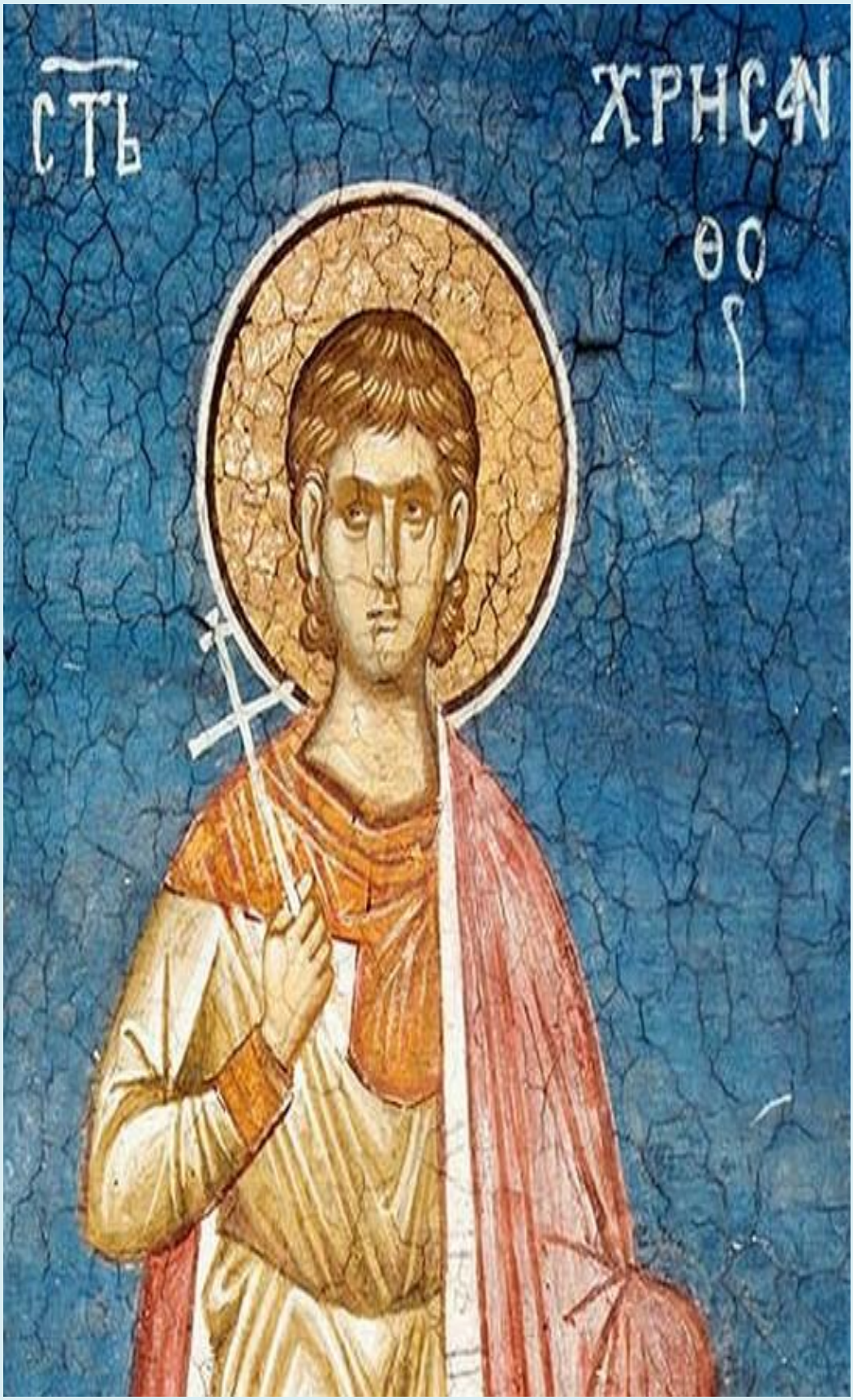
СТЬ
ХРНСѠN
ΘС

Ὁ ἅγι
ος
ΧΡΎСΑ
ΝΘ
ος

SF. MC.
DARIA
ISTORIA FILOSOFIEI BIZANTINE

СТАА МЩА
ДАРІА

SF. MC.
DARIA
ČREDINȚA
NĂDEJDE
DRAGOST

14.06.201

ΜΑΡΙΑ
ΔΑΡΙΑ

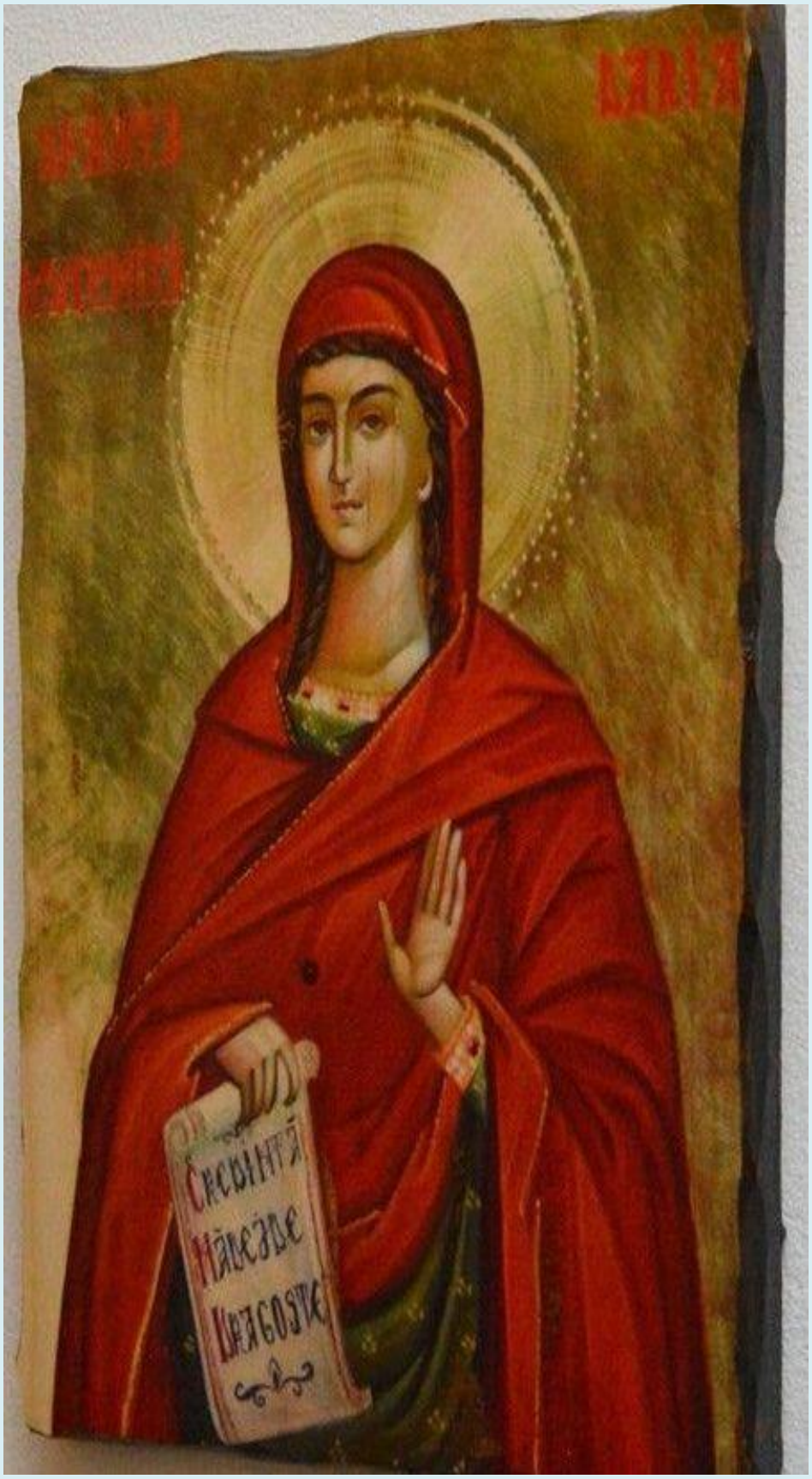

СТ·МЧЦА
ДАРІА

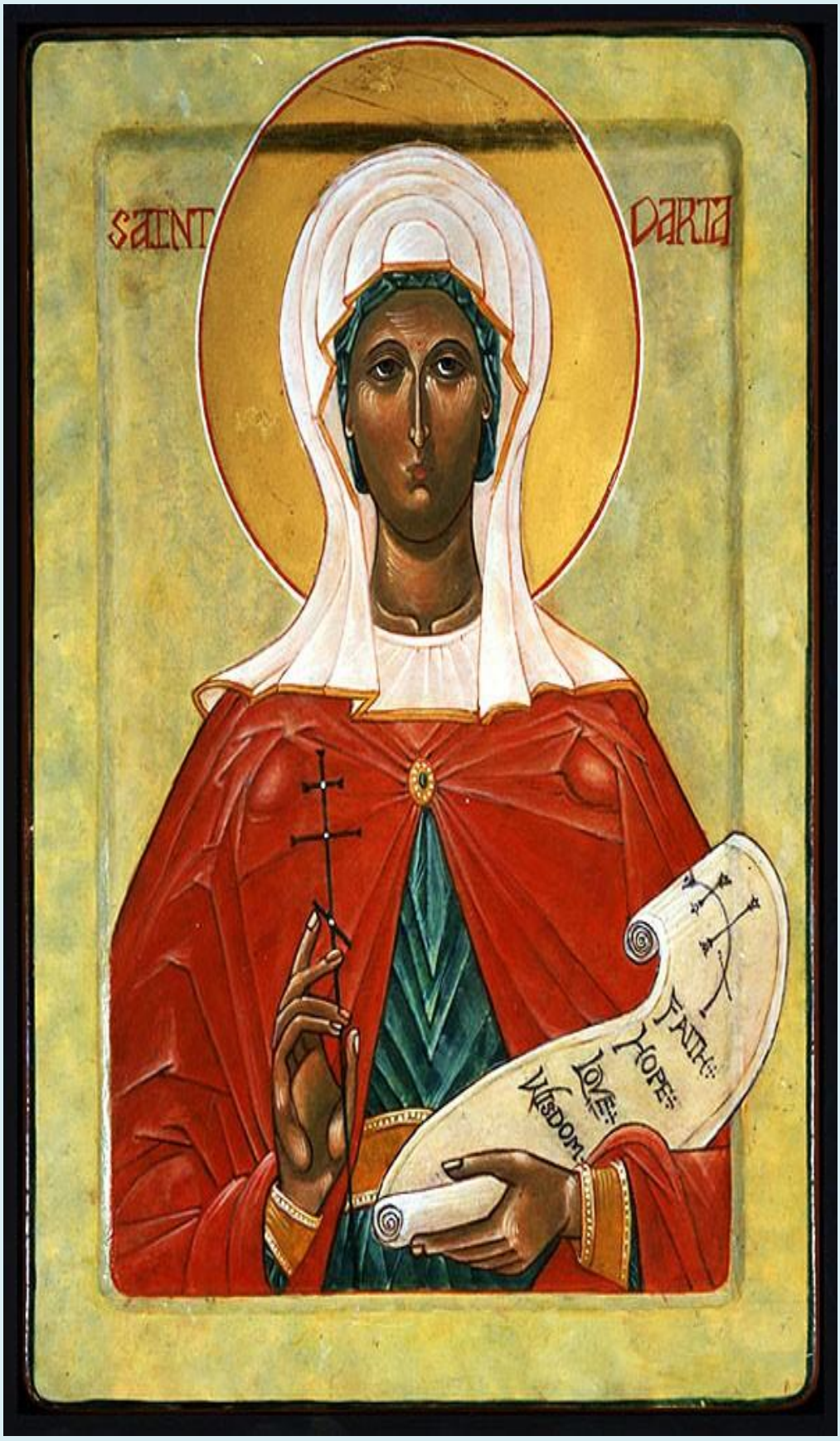
SAINT
DARIA
FAITH
HOPE
LOVE
WISDOM

Sfânta muceniță Ilaria

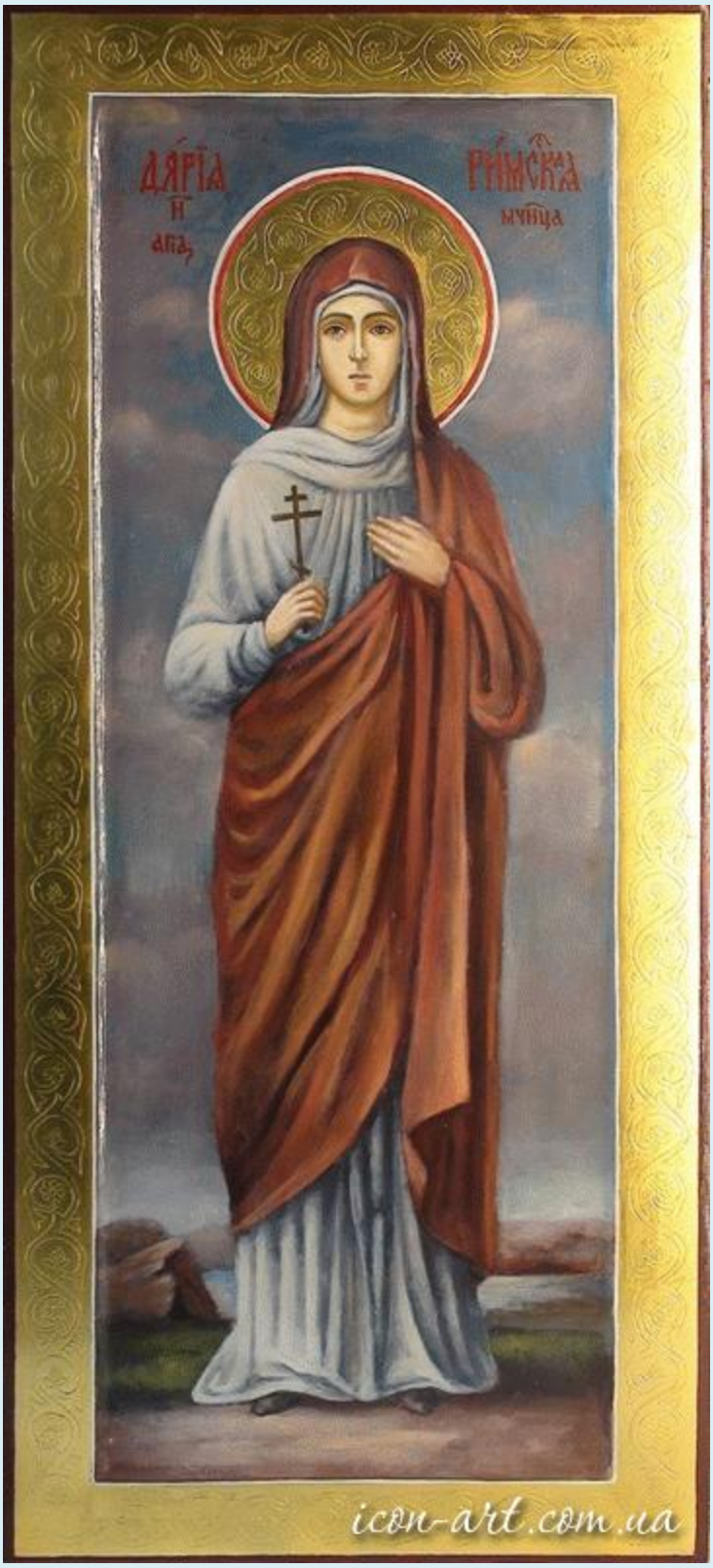

Sfânta muceniță Daria

Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria

Sf. Mc. Hrisant și Daria, Claudiu şi Ilaria. Sf. Mc. Marian diaconul

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc.
Hrisant

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc.
Daria

Sfinții
Mucenici

HRISANT
și
DARIA

PROVILSĂ.ro

Sfinții
Mucenici

HRISANT
și
DARIA

PROVILSĂ.ro

Familii Sfinte

Sfinții Mucenici HRISANT și DARIA

Hrisant a fost fiul nobilului Polemie. Tatăl său l-a dus la Roma în timpul împăratului Numerian (283-284) pentru a studia. Însă, Hristant a îmbrățișat, aici, învățătura creştină şi Îl propovăduia pe Mântuitorul Iisus Hristos. El fost botezat de Cristofor, un preot creştin care i-a explicat şi tainele creștinismului. Tatăl său a încercat în multe feluri să îşi convingă fiul să renunțe la credința creştină. A încercat, chiar, să îl căsătorească cu o tânără fecioară pe nume Daria, una dintre cele mai înțelepte slujitoare ale zeiței Atena. Toate încercările au fost în zadar, căci Daria a trecut şi ea la creştinism. După un an, Polemie a murit, lăsând toată averea fiului său. Hrisant şi Daria au zidit în Roma două case mari, două mănăstiri, una pentru bărbați, a lui Hrisant şi a alta pentru femei, a Dariei. În cele din urmă, Hrisant şi Daria au fost prinşi de prefectul Celerin care i-a închis de vii într-o peşteră

BASILICA.RO

Troparul Sfinţilor Mucenici Hrisant şi Daria

19 Martie - Glasul 4

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nesctricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzneri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria!